

Lý Bố Y Thần Tướng - Thủ Noãn

Contents

Lý Bố Y Thần Tướng - Thủ Noãn	1
1. Mở Đầu	1
2. Thiên Lai Giá Nhất Trận Phong (một Trận Gió Bất Ngờ)	5
3. Phùng Kinh Mã Lương Đích Mạo Sung	9
4. Thiết Kị Thần Tuấn Chá Chúc Diễm	12
5. Thiên Nữ Đôn Hoàng Kiếm Pháp	15
6. Thị Thùy Sát Tử Na Hải Tử (là Ai Giết Đứa Bé?)	19

Lý Bố Y Thần Tướng - Thủ Noãn

Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan. com Dịch: Thanh Sấu Long.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ly-bo-y-than-tuong-thu-noan>

1. Mở Đầu

Lạnh như vậy thì biết đi đâu mà trú đây chứ? Một thầy toán số đeo bao bố sau lưng, tay cầm cây trúc treo mảnh vải trắng, đứng giữa hoang địa mưa tuyết mênh mông trừ trừ do dự.

Lúc này, y thấy trong ánh trời chiều chuyển màu xám mênh mông có một đốm lửa màu vàng ấm áp. Dù cho đốm lửa ở rất xa, đã vậy còn rất yếu ớt, nhưng y trong lòng cũng thấy được một điểm ấm áp: À, dù sao cũng là kẻ lữ hành xuôi ngược...

Y nhắm theo hướng đốm lửa mà đi tới, đến một tòa phá miếu rách nát cổ xưa, ánh lửa càng mang thêm hơi ấm nồng đậm. Đột nhiên y đứng phắt lại, cảm giác thấy một làn sát khí không thể diễn tả được ẩn tàng trong đó. Y nhìn sắc trời, không khí đã có nhiều sợi tơ mưa rơi trên cổ. Y đưa tay ra, nhìn vào lòng bàn tay của mình, thần tình có vẻ trầm tư.

“Cần đến cuối cùng cũng không thoát được.” Y nghĩ, giả sử có người ở nơi hoang địa này đốt lửa dẫn dụ y tiến vào trong tòa phá miếu thì cũng là mệnh vận định sẵn. Lúc này, cơn mưa giông hung hãn ập tới chụp lấy y.

Y lớn bước tiến vào phá miếu.

Trong phá miếu có mấy người hoặc nằm hoặc ngồi. Y vừa mới bước tới bậc thang trước miếu, cái chuông đồng treo trên thanh trúc treo chiều bài coi bói nhẹ nhàng rung lên mấy tiếng, một người trung niên khí vũ hiên ngang đứng dậy hô: “Hà, có người đồng hương đến, cùng tới sưởi ấm đi...” Vừa bước lên y nhìn thấy người tới có mang thanh trúc treo vải coi bói thì ngẩn ra một chút rồi cười khà khà nói: “Nguyên lai là tiên sinh toán mệnh... Là Bồ Y thần tướng... Ha ha, tiên sinh coi bói xin mời vào đây.”

Thầy bói đi vào bên cửa, giữ bụi trên y phục cười nói: “Thật là ngại quá, đã làm phiền rồi.”

Bên người trung niên có một vị phu nhân đang khép mắt không hề nói chuyện, bên thân nàng có một đứa bé đang mở mắt quan sát thầy bói, bên góc còn có một lão hán.

Người trung niên nói: “Nói vậy làm gì? Tòa miếu này không phải là nhà của bọn ta... Năm nay đạo tặc nổi lên khắp nơi, dân đói nổi dậy càng thêm nhiều, kết bạn càng là chuyện tốt.”

Thầy bói cười cười, dựng cây trúc vào góc tường. Lúc này phu nhân liếc mắt nhìn qua rồi lại cúi đầu xuống. Thầy bói nhìn sơ qua trong lòng thầm than: “Phụ nhân này thật xinh đẹp nhưng tiếc là không nhìn rõ mặt.”

Người trung niên cười nói: “Đây là tiện nội”. Phu nhân không hề ngẩng đầu lên chỉ là vén tay áo lên, coi như hành lễ.

Người trung niên vỗ đùi bên cạnh phu nhân: “Đây là con ta, tên là Thạch Đầu Nhi.” Sau đó chỉ lão hán nói: “Thái Bá, là trưởng bối của ta.”

Lão nhân hốt hoảng nói: “Ta chỉ là nô tài, chủ nhân đãi ngộ tốt một chút mà thôi.”

Thầy bói cười cười gỡ cái bao xuống, sắp xếp gọn gàng hết thảy. Người trung niên đang có hứng nói chuyện liền hỏi: “Ông một mình đi ra khỏi huyện Vân Dương sao?” Y ngược mắt nhìn thấy mấy chữ trên mảnh vải “Thần tướng Lý Bồ Y” thì không nhìn mấy chữ phía dưới nữa mà cười nói: “Gần đây trên giang hồ xuất hiện một thần tướng chuyên coi bói, nghe nói linh ứng dị thường, giống như thần tiên chuyển thế, tài năng võ công đều bất phàm, cũng tên là Lý Bồ Y, ha ha... Sau đó các nơi đều có vô số vị Bồ Y Thần Tướng xuất hiện. Người người đều có tên gọi là Lý Bồ Y, không biết ai mới là thật, rốt cuộc có người đó hay không...” Nam tử trung niên càng nói càng thoải mái, ôm bụng cười vang, thiếu phụ lấy tay cản y lại, trắng mắt liếc y một cái, biểu tình không vui tựa hồ như muốn đề tỉnh trạng phu đang xúc phạm đến người ta.

Trung niên nam tử cũng biết mình vô lễ liền ngừng lại, cười hỏi: “Tiên sinh tôn tính?”

Thầy bói cười cười: “Họ Lý.” Sau đó y tìm một chỗ sạch sẽ không bụi bặm ngồi xuống, bỏ hành trang ra.

Nam nhân trung niên mặt mày hớn hớn: “Thực sự họ Lý?” Y còn muốn cười, cũng nghĩ thê tử mình cười theo, ai ngờ thê tử không cười mà còn liếc mắt nhìn y, y vội ngưng lại nói: “Ta họ Hạng, tên là Hạng Tiểu Ảnh, rất thích cười, cả một đời không biết đã mấy lần từ trong cõi chết mà thoát được, cũng rất khoái hoạt, chỉ cần Tiểu Ý tốt với ta, một nhà ba người ở chung thì đã rất vui vẻ...” Nói đến đây y sợ thầy bói không biết liền bổ sung: “Tiểu Ý chính là tiện nội.”

Thiếu phụ e thẹn liếc trạng phu một cái như trách y đa sự, cái gì cũng nói với người ngoài cả, hơn nữa còn thêm chút bất an. Thầy bói cười nói: “Hạng huynh vợ hiền con hiếu tất nhiên là hoan hỉ rồi.”

Hạng Tiểu Ảnh cười tí mắt: “Đúng rồi”. Dựa theo ánh sáng chiếu vào trên mặt thầy bói kỳ lạ nói: “Huynh đài niên kỷ không lớn sao lại đi lưu lạc giang hồ coi tướng? Huynh thực sự là họ Lý sao?”

Thầy bói mỉm cười: “Không những họ Lý mà xảo hợp có tên là Bồ Y.”

Hạng Tiểu Ảnh cười nói: “Ta biết, ta biết. Đây là chiều bài chữ vàng của huynh đệ. Ta không nên hỏi, thực là đáng đánh, huynh biết đó, ta trời sinh mệnh phúc đều tốt, bằng vào khẩu khí mà qua lại giang hồ, không quá tin vào chuyện mệnh vận... Bất quá Lý huynh đến trú mưa ở đây trái lại giúp người nhiều chuyện như ta thoải mái hơn nhiều.”

Tiểu hài tử đảo tròn mắt chạy tới trước mặt thầy bói hỏi: “Ông là ai? Sao lại mang chuông lắc trên bậc thang?” Mọi người đều cả cười.

Thầy bói Lý Bồ Y cười, lấy tay vuốt má hài tử nói: “Người tên gì?”

Tiểu hài đỏ mặt nhìn rất khả ái nói: “Vừa nói xong mà. Tên là Thạch Đầu Nhi.” Lý Bồ Y cười cười vỗ vào má nó, ánh mắt đột nhiên nhìn vào trên trán tiểu hài, trán nó bị lõm vào một lỗ lớn, còn có màu xanh đen. Y thấy thế trầm mặt xuống hỏi: “Cái này không phải là bị thương chứ?”

Thạch Đầu Nhi bấu môi hất tay y ra nói: “Ta không hề nghịch ngợm, cũng không chạy chơi lung tung, ông nói Thạch Đầu bị thương thì mẹ không cho ta đi chơi đâu.” Nó vừa nói vừa liếc nhìn mẫu thân, xem ra nó không hề sợ cha.

Lý Bồ Y khẽ kêu “a” một tiếng, chính đang muốn nói chợt nghe thấy tiếng ngâm nga từ cột miếu phía sau lưng: “Lãnh chúc vô yên lục chá kiền, phương tâm do quyển khiếp xuân hàn, nhất giam thư trát tàng hà sự, hội bị đông phong ám sách khán”

(Tạm dịch:

Nền lạnh khói tàn màu ẩm đậm

Lòng xuân sao cứ lạnh căm căm?

Thư phòng cửa khép tình riêng giấu

Chỉ để gió đông mãi ngấm thắm)

Lý Bồ Y nhìn về hướng tiếng ngâm phát ra, chỉ thấy một công tử mày kiếm mắt sao, mũi thẳng mi cao đang dựa bên cột trụ, dáng vẻ đầy thương cảm nhưng khí thế cũng rất cao ngạo quật cường. Lý Bồ Y biết y ngâm là bài thơ Vị Triễn Ba Tiêu của Tiễn Thụy Văn, từ “đông phong” là để chỉ chính bản thân y, tâm ý buồn bã rất rõ ràng. Bên thân công tử có một bé gái thắt tóc thành bốn bím này giờ cứ nhìn mình, ánh mắt giống như cá lội trong nước, rất là khả ái. Y nghe tiếng thiếu phụ mắng hài tử: “Tiểu Thạch Đầu, không có chút quy củ gì, không thềm quan tâm đến con nữa.”

Tiểu hài vô cớ bị mắng, ủy khuất đến nỗi miệng méo xệch muốn khóc, Hạng Tiểu Ảnh cười ôm lấy nó nói: “Thôi nào, thôi nào, tiểu hài tử nói năng linh tinh, đừng có giận nữa.”

Lý Bồ Y cười hỏi: “Thì ra vị tướng công này cũng đi chung một đường với các vị sao?”

Hạng Tiểu Ảnh rất cao hứng nói: “Đúng vậy, hai ngày này đi cùng một đường. Bọn ta ngẫu nhiên gặp nhau trên sơn lộ, người xem, y một người mang theo một bé gái, vợ chồng bọn ta một nhà cũng có một thằng nhóc, không đúng lúc kết bạn đồng hành sao? Đúng là trời xui đất khiến mà.”

Lý Bồ Y mỉm cười nhìn công tử: “Công tử sao không qua sưởi ấm? Phải chăng bọn người thô tục chúng ta làm công tử mất hứng?”

Công tử bình thản nói: “Dòng đời ô trọc biết đi đâu? Người thô tục trên đời đâu mà chẳng có? Ta cũng đã quen rồi, người không cần phải lo lắng là chỗ này phiền nhiễu đến ta. Ta có võ công, cần lạnh thì lạnh, cần nóng thì nóng, không cần hờ hững.” Lời nói thập phần ngạo mạn.

Hạng Tiểu Ảnh trở con gà đang nường cười nói: “Vị công tử này tên là Trạm Nhược Phi, võ công thật rất giỏi, đúng là tuổi trẻ tài cao. Ta hồi nhỏ cũng từng học võ nhưng không bằng y, cho nên vẫn phải ngồi bên lửa sưởi ấm.”

Lý Bồ Y cười nói: “Còn tiểu cô nương này thì sao? Là muội muội của Trạm công tử phải không? Trạm công tử nội lực cao không cần sưởi ấm, còn tiểu cô nương này có cần không?”

Hạng Tiểu Ảnh cười nói: “Ồi, ta quên mất.” Hắn quay đầu nhìn bé gái vẫy tay: “Tiểu cô nương đến đây sưởi ấm đi.” Thạch Đầu Nhi rất quen thuộc với tiểu nữ hài, muốn đi qua nắm tay nó kéo đến sưởi nhưng tiểu nữ hài cố chấp lắc đầu, sợ hãi nhìn về phía Trạm Nhược Phi.

Trạm Nhược Phi thần sắc lãnh đạm không nói câu nào.

Thiếu phụ Hạng phu nhân nhìn không vừa mắt lắm bầm: “Mình muốn chết công thì cũng không sao, nhưng làm cho tiểu hài tử liên lụy thì có phải là anh hùng hay không?”

Trạm Nhược Phi nghe thấy sắc mặt lộ vẻ thương tâm nhìn tiểu hài nói: “A Châu, tới đó đi.” Tiểu cô nương tên A Châu vui mừng đi tới. Lý Bố Y có chút ngạc nhiên, y phát giác Trạm Nhược Phi trước giờ chưa nhìn Hạng phu nhân lần nào.

Hạng Tiểu Ảnh cười nói: “Chẳng qua A Châu không phải là muội muội của Trạm công tử.”

Lý Bố Y lộ vẻ bất ngờ: “À?..”

Hạng Tiểu Ảnh quả nhiên tự động nói ra: “Bọn ta nghe Trạm công tử nói tiểu cô nương này được công tử cứu trong một thôn trang bị cướp một tháng trước, nghe nói người trong thôn đều chết hết, vì một đại quan không biết tên họ từ triều đình phái đến, đối với nữ nhân trong phủ không hề có kỵ, đến dân gian hoành hoành ngang ngược, gian dâm phóng hỏa, quân quan biên phòng Giang Bân ở những nơi đại quan nhân này đi qua đều giết sạch mọi người, cướp lấy vàng bạc, một mặt vợ vết cho mình, một mặt dùng để che giấu phong thanh tiết lộ ra bên ngoài, đối với triều đình có ảnh hưởng không tốt...”

Nói đến đây Hạng Tiểu Ảnh bắt đầu kích động vỗ bụng nói: “Ta nói bọn cậu quan này có phần quá phận rồi...”

Hạng phu nhân nhẹ nhàng đặt tay lên vai trượng phu nhẹ nhàng nói: “Hôm nay bọn ta có phải gặp thời loạn thế sao? Huynh nói những lời này, dù không nghĩ đến muội cũng phải nghĩ tới Thạch Đầu Nhi chứ...”

Hạng Tiểu Ảnh đối với lời nói của phu nhân trước nay chưa bao giờ không nghe, ánh mắt tuy còn căm phẫn nhưng cũng cười xin lỗi với nàng ta rồi chuyển sang đề tài khác

“Trạm công tử tốt bụng đi ngang qua cứu hài tử yếu ớt không nơi nương tựa này.”

Lý Bố Y mỉm cười nói: “À... Rồi các vị xảo hợp gặp nhau...” Đột nhiên y cảm thấy một trận hàn ý sau lưng sắc bén như dao liền quay đầu lại thì nhìn thấy ánh mắt của tiểu nữ hài A Châu vừa quay đi chỗ khác.

Hạng Tiểu Ảnh cười ha hả nói: “Trạm công tử văn võ toàn tài... Lý huynh nếu như không ngại bọn ta liên lụy, không ấy mình kết bạn cùng đi, có thể bình an trên đường...” Y nói xong thì xoa xoa bụng.

Lý Bố Y ngẩn ra một thoáng rồi hỏi: “Xin thứ lỗi cho ta mạo muội hỏi một câu: Hạng huynh cảm thấy bụng mình khó chịu phải không?”

Hạng Tiểu Ảnh ngẩn người, cười lớn nói: “À... Không phải! Lý huynh hiểu lầm rồi...” Nói đến bụng, y lại bắt đầu trường thiên đại luận: “Nhớ tới năm đó, không sợ Lý huynh chê cười, ta từng múa đao động thương, cảm thấy cơ thịt căng ra, bụng cũng lớn ra. Mấy năm nay may có Tiểu Ý.... Càng vui vẻ thì lại càng phát phì, thực sự là...” Nói xong lại xoa bụng.

Lý Bố Y cười nói: “À, thì ra là vậy...”

Hạng phu nhân không vui nhìn trượng phu nói: “Huynh nói vậy là do ta hại huynh phát phì sao?” Hạng Tiểu Ảnh vội vàng lấp liếm, Hạng phu nhân e thẹn nhìn Lý Bố Y nói: “Y hiện tại rất sợ phát phì mới làm cho tiên sinh cười chê. Y trước đây rất thích xinh đẹp, thường lấy gương đồng mà soi, ngày ngày cắt tỉa râu ria, sau này ta không thích y mới cạo sạch hết râu... Tiên sinh người nếu nhàn rỗi có lẽ đi cùng cho y gặp gỡ, giúp cho y đỡ phải tự ti. Hiện nay y lo nhất là bụng phát phì...”

Hạng Tiểu Ảnh cười đến chảy nước mắt: “Nàng còn nói ta hay ăn nói linh tinh. Hiện tại là ai ăn nói linh tinh đây?”

“Lý huynh, Lý huynh, nàng ta đó, cảm thấy ta soi gương còn nhiều hơn nàng ta mới không cho ta soi gương nữa, ta tuân theo lời nàng nhưng mà cái bụng này...”

Ái chà, nam tử trung niên ai mà không sợ phát phì chứ... Đó là nàng nói với ta, Lý huynh, huynh nói xem, cái này...”

Lý Bố Y nhìn hai vợ chồng, cảm thấy ánh lửa thêm ấm áp, thuận miệng nói: “Hai vị tình thâm làm cho người ta ngưỡng mộ.” Đột nhiên một tiếng cười lạnh vang lên, thì ra là thư sinh vừa cất tiếng.

Trời dần tối bên ngoài nước, mây dày đặc nhưng vẫn chưa đổ mưa.

2. Thiên Lai Giá Nhất Trận Phong (một Trận Gió Bất Ngờ)

Hạng Tiểu Ảnh cười nói: “Sợ thì có sợ nhưng không thể không đi...” Hạng phu nhân ngắt lời: “Y thích đi du sơn ngoạn thủy, ta khuyên không được.”

Lý Bố Y cười cười, thời buổi này quan ép dân làm phản, hoạn quan nắm quyền, dân chúng lầm than. Ví như một tên gia nô bên cạnh hoàng đế tiền triều vu oan bức hại đến cả vạn người phải chết, hơn nữa người nường tựa hẳn cũng đến gần ngàn, gần ngàn người này không từ thủ đoạn gì để hại người. Bọn quan lại bao che lẫn nhau tạo thành một hệ thống hoạn quan tận tình đục khoét hiếp đáp người không cùng phe cánh, nguy loạn đến mức nào có thể hiểu được. Hạng Tiểu Ảnh lúc này mà còn ra ngoài “du sơn ngoạn thủy” sao? Lý Bố Y cũng không nói gì, chuyển sang chủ đề khác hỏi: “Hai vị lão ca nằm trên bàn thờ sao cùng tới đây sưởi ấm?”

Nguyên lai có hai thôn phu một nằm một ngồi ở bên trong góc tối của đại điện, không hề lên tiếng, nếu không chú ý nhìn thì khó mà thấy được. Lý Bố Y lên tiếng hỏi mà họ vẫn im lặng, một lúc sau có một người lạnh lùng trả lời: “Bọn ta ở trên bàn thờ có gây trở ngại gì cho người xem tướng không?”

Lý Bố Y mỉm cười nói: “Huynh đài nặng lời rồi.”

Người kia lại nói: “Người đừng quản đến bọn ta.”

Hạng Tiểu Ảnh cười nói: “Lúc ta đến thì hai người bọn họ đã tới rồi, chắc là để tránh mưa và ăn lót dạ. Ta có mời bọn họ xuống đây sưởi ấm nhưng họ không đáp ứng...”

Y nói đến mức đắc ý nhưng cuối cùng vẫn kìm chế được không nói tiếp nữa.

Chợt nghe Trạm Nhược Phi công tử than một tiếng rồi ngâm: “Tịch tịch hoa thì bế viện môn. Mĩ nhân tương tịnh lập quỳnh hiên, hợp tình dục thuyết cung trung sự, anh vũ tiền đầu bất cảm ngôn” Tiếng ngâm vô cùng bi thiết, ngâm xong y lại than dài một tiếng.

(Tạm dịch:

Hoa im ắng khóa cửa nhà

Mỹ nhân đứng lặng cùng hoa hiên quỳnh

Muốn cùng nàng nói tâm tình

Sợ con anh vũ rập rình nên thôi.)

Đoạn thơ lúc trước, “nén lạnh” và “màu ảm đạm” là nói lá chuối còn cuộn lại do sợ hơi lạnh, không dám vươn ra, chỉ đợi gió đông thổi đến, một mặt ám chỉ tình ý nam nữ nhưng cũng biểu lộ ý tứ không hoan nghênh Lý Bố Y. Còn đoạn thơ này rõ ràng nói hết ý tứ, chỉ sợ con chim anh vũ học theo trong đoạn thơ ở trên vốn là tâm sự của người cung nữ nhưng Trạm Nhược Phi ngâm lên lại biểu lộ tâm tư đối với tình nhân trong mộng.

Hạng phu nhân sắc mặt trầm xuống, đuôi mày khé mắt vành môi nhìn không ra thái độ thế nào nhưng lại có khí thế anh thư.

Hạng Tiểu Ảnh rất vui vỗ tay nói: “Trạm công tử thật sự có tài học. Có Trạm công tử ở đây, dù đêm nay hoang sơn phá miếu, mưa gió tới bởi cũng không sợ.” Trạm Nhược Phi hừ lạnh một tiếng không nói câu nào.

Chỉ nghe tiếng của một người trong xó tối nói: “Không sợ? Nghe nói lúc này một vị kiếm giáo Tiêu Thiết Đường mới thành lập Nội Hán ở nơi đây, hận nhất là bọn người xuyên tạc pháp luật, gặp trên đường thì giết trên đường, còn gặp ở chợ thì bắt về từ từ chính trị rồi mới giết.” Thanh âm của hắn lạnh lẽo gai người, vang lên từ trong nội điện thập phần quỷ dị.

“Oa” một tiếng, A Châu tiểu cô nương không nhịn được òa khóc, A Châu vừa khóc cũng làm kinh động Thạch Đầu, nó rúc vào lòng mẹ, còn lão bộc Thái Bá hai tay thủ trong tay áo, hai chân cũng run lên không ngừng.

Hạng phu nhân cười lạnh nói: “Dọa nạt con nít có phải là hảo hán không?” Nàng một mặt lấy tay vỗ về con mình, một mặt kéo A Châu lại gần. Tuy nàng làm gan nói vậy nhưng sắc mặt không cầm được cũng biến thành trắng nhợt.

Nguyên lai khi đó tham quan ô lại cấu kết thành bè đảng bức hại trung lương, phạm là thanh quan lớn nhỏ có đại chí giúp đời đều bị tru sát hết. Hoàng đế trừ tham hoa háo sắc ra thì còn rất thích tiền tài dù rằng tiền tài đối với y không hề hữu dụng. Hoạn quan tự nhiên rất thích làm những chuyện bóp nặn tống tiền theo y rồi, đây gọi là “phát huy theo ý vua”, quá nửa thu thập vào trong túi mình, sau đó ở mỗi địa phương đều ra tay vợ vét. Lại còn từ các cơ quan trấn áp Cẩm y vệ, Đông xưởng, Tây xưởng thành lập cơ cấu Nội Hán đi giám thị mỗi hành tỉnh bên ngoài, nếu có quan tốt bên vực dân lành thì mật cáo lên trên, công khai định trọng tội xử tử. Nếu như tìm không ra tội danh thì dùng cách ám sát. Bọn “kiểm giáo” này thực sự chỉ là “thám tử”, những nơi chúng đi qua đều máu chảy thành sông.

Trong đó cũng có vài tên đặc biệt lợi hại, giỏi cả văn lẫn võ, rất thích hoạt động lén lút, không cần trình báo, nếu như nhìn ai không thuận mắt thì có thể dẫn binh mã đến bắt về thi triển “Ngoại hình”, thứ Ngoại hình này còn hơn cả chém đầu, thắt cổ, khoét thịt. Người thụ hình bị lăng trì trong ba ngày, chịu đủ ba trăm bảy mươi dao, mỗi một dao đều dừng lại một chút làm cho người thụ hình từ khi bị cắt một dao đầu tiên cho đến dao cuối cùng đều phải mất thời gian ba ngày, trong thời gian đó còn bị xát muối bôi mật, phải chịu hết khổ sở mới có thể chết đi. Còn có một loại hình pháp khác là bắt người lột sạch quần áo trói chặt trên giường sắt, bên dưới có để lò nấu nước hấp cho da thịt mềm ra rồi dùng bàn chải sắt chà khắp thân thể cho đến khi thịt da lột sạch hết, chúng nói rằng làm vậy để cho phạm nhân có thể đầu thai trở thành một người “mới mẻ”, theo như quy định của Khai quốc Hoàng đế Minh triều Chu Nguyên Chương. Mà người chịu loại khổ hình này tuyệt đại bộ phận đều là người thiện lương chính trực, không thể kéo bè kéo cánh cùng bọn tiểu nhân trong thời buổi ô trọc.

Tiêu Thiết Đường nghe nói là một trong những Cẩm y vệ thân cận nhất của Hoàng đế lão tử. Vì hắn không đọc sách nhiều nên có lần nói chuyện dùng sai điển cố, đắc tội với thái giám Trương Vĩnh cơ hồ táng mạng nhưng nhờ có một thái giám khác là La Tường bảo vệ cho hắn, hắn do né tránh mũi nhọn nên tạm lánh đến nơi này, làm cho bách tính khổ sở chịu không thấu. Thủ hạ của Tiêu Thiết Đường có Nhất Miêu Lương Thử chuyên thay hắn đi bắt giết người, tiểu hài tử nghe thấy tên hắn đều sợ đến phát khóc, người lớn nghe được cũng đều run rẩy.

Lúc này gió dần mạnh lên, từng cơn từng cơn thổi mạnh vào trong. Rắc một tiếng, không biết là bàn thờ hay cột nhà bị gãy phát ra một loạt tiếng rầm rầm, hai người trong bóng tối giật mình nhảy xuống, hán tử mắt to bên trái có thấp giọng mắng: “Đừng có vậy chứ, người nhất gan dễ bị hù đến không dám gặp người..” Một thanh âm khác mắng lại: “Người không phải cũng nhảy xuống giống vậy ư?” Trận gió lớn này thật bất ngờ! Chợt nghe một tiếng lừa kêu bên ngoài, hai người đều im miệng. Thì ra là một cặp vợ chồng già cùng khổ đi hái thuốc gặp mưa lớn nên tới đây trú. Hạng Tiểu Ảnh thập phần “hiếu khách”, ân cần mời họ đến sưởi ấm. Lão già nói: “Bọn ta trái lại chính là người hay đi hái thuốc rồi ghé ở lại tòa miếu này, đều có chuẩn bị sẵn, không cần phải khách khí.”

Giờ đây cũng coi như đã quen thuộc với nhau, Hạng phu nhân nhướn mắt cười nói: “Dù sao đêm cũng dài, nếu như tiên sinh không ngại phiền nhiễu, xin xem tướng cho y được không?” Từ “y” ở đây chính là Hạng Tiểu Ảnh.

Hạng Tiểu Ảnh ngẩn ra rồi tùy ý cười nói: “Cũng được, cái này... Tiểu Ý đã muốn vậy thì nhất định không trả ít cho tiên sinh đâu.” Xem ra y đối với tướng mệnh không có hứng thú gì, chẳng qua là không muốn trái ý phu nhân nên cũng muốn qua quýt cho xong chuyện. Lý Bồ Y cười nói: “Kỳ thực không cần phải xem tướng ta cũng không thiếu lộ phí.” Y chậm rãi nói: “Hạng huynh đang đi tránh họa nhưng với thân thủ của huynh đài, cả một dải huyện Vân chỉ sợ là khó có đối thủ, chắc hẳn kẻ đối đầu không phải dễ chơi. Thứ cho tiểu đệ nhiều lời: “Vương thần kiến kiến, phỉ cung chi cố” (làm thần tử rất khó, việc gì cũng có nguyên do), phụ tá quân chủ, đem thân gánh lấy quốc nạn không kể bản thân lành dữ thế nào đương nhiên là tốt, hoặc là không so đo với bọn gian đảng, lánh đời trốn việc, thời thế không thể để mình có thể phát huy thì

lùi lại cũng tốt. Bất quá...” Y nói đến đây thì dừng lại.

Hạng Tiểu Ảnh nét cười đã có vẻ miễn cưỡng: “Không sai, tiên sinh hảo nhân quang. Không biết tiên sinh có thể nói cho ta biết làm sao để tránh dữ tìm lành hay không?”

Lý Bồ Y nói: “Các hạ cốt cách thanh kỳ, nhân thần hữu lực, tích thiện cũng nhiều, không phải tướng đoản mệnh. Lệnh phu nhân tuy... bất quá cũng có quý khí, không đến nỗi thân lâm đại nạn, nhưng tiểu công tử của hai vị trên trán...”

Hạng phu nhân quan tâm đến tình hình của hài tử liền đẩy Thạch Đầu Nhi ra phía trước hỏi: “Nó... nó làm sao? Cầu tiên sinh nói rõ.”

Lý Bồ Y khép hai mi mắt lại rồi mở ra, nói: “Đưa tay cho ta xem thử.”

Thạch Đầu Nhi đối với người lạ thì sợ hãi, không biết người này muốn làm gì mình, quay đầu nhào vào lòng mẹ

“Ta không cần.”

Hạng phu nhân khuyên con: “Ngoan, ngoan, Thạch Đầu Nhi ngoan, đưa tay cho thúc thúc coi, ngày ngày bình bình an an.”

Thạch Đầu Nhi làm nũng: “Con không cần bình an, con không cần bình an...” Hạng phu nhân chau mày: “Đứa nhỏ này sao lại nói những câu như vậy...” Chợt bên ngoài vang lên tiếng sét đánh, âm hưởng vang vọng, tiếng lá cây bị gió thổi rụng xuống rào rào vẳng tới.

Thạch Đầu Nhi sợ hãi thân bắt nó đưa tay cho người ta xem, bởi vì nhớ đến thuở nhỏ tiên sinh dạy học đánh vào bàn tay nó. Nó sợ hãi chạy vào lòng phụ thân. Hạng Tiểu Ảnh thấy phu nhân nhướng mày, thực sự có phần giận dữ liền cười lấp liếm: “Thôi mà, thôi mà, nó còn nhỏ mà...”

Tiểu cô nương A Châu hiển nhiên tuổi còn lớn hơn Thạch Đầu Nhi thuận miệng nói: “Thạch Đầu Nhi, đừng để cho hắn xem.”

Lý Bồ Y nhìn nó cười nói: “Người cũng đưa tay cho ta xem thử.”

A Châu quay mặt đi: “Ta không cho người coi.” Thạch Đầu Nhi chạy tới, nắm tay nó, bộ dáng như cùng chống lại kẻ thù chung, lớn tiếng nói: “Đúng vậy, bọn ta không cho người coi, người đừng đánh nó, có đánh thì đánh ta đây.”

Lý Bồ Y lắc lắc tay cười nói: “Niên kỷ còn nhỏ đã biết bảo vệ người, hiếm có.”

Hạng phu nhân lạnh lùng nói: “Đúng là không biết nghe lời.” Thế nhưng khóe miệng nàng có nét cười âu yếm. Hạng Tiểu Ảnh nói: “Con nít mà.” Thụ sinh Trầm Nhược Phi than một tiếng lại muốn ngâm thơ. Hạng phu nhân nói: “Đến đây, cắt thịt chia nhau ăn đi.” Hạng Tiểu Ảnh hòa bình thân thiết lớn tiếng cười nói: “Mọi người qua đây ăn đi.” Y lấy ra một thanh dao nhỏ cắt thịt, chia cho mọi người. Trầm Nhược Phi vẫn ngâm thơ chưa dứt trong tiếng cười dài của y.

Lúc này chợt nghe “chát” một tiếng. Một người đập mạnh lên bàn lớn tiếng nói: “Chết đến nơi rồi còn ăn gì nữa? Sợ làm quỷ đói sao?” Hai người trước giờ ở trong bóng tối bước ra, từng bước từng bước đi tới. Dưới ánh lửa chiếu rọi, hai người này một người có gương mặt hình tam giác hẹp dài, một người mắt to, râu tóc mọc loạn xạ, cao lớn trắng kiện, gương mặt dài nhìn càng thêm dài. Đôi mắt to toàn là trắng dưới ánh sáng mờ ảo nhìn càng thêm đáng sợ.

Hán tử mặt tam giác rút ra một thanh đại đao đặt lên bàn, co đầu gối đề lên bàn, khuỷu tay đặt lên đầu gối, bàn tay chống cằm, gần từng tiếng: “Trong giang hồ cũng có đạo lý, cần mạng cần tiền, mặt mũi chỉ có một, ở đây có một thanh đao, hoặc là lên chém ta thành hai đoạn, còn như không có gan thì để lại tiền mãi lộ.”

Hai hài tử sợ đến phát khóc, còn đôi vợ chồng già thì mặt không còn chút máu, nấp sau lưng Hạng Tiểu Ảnh run lên cầm cập. Tên hán tử mặt tam giác cười mũi một tiếng, lạnh lùng nói: “Vừa rồi các ngươi đã nói đến thủ đoạn của Nhất Miêu Lương Thủ thủ hạ của Tiểu Thiết Đường rồi... Đừng nói ta chưa nhắc nhở, hai người bọn ta chính là Phi Thủ Hoàng Cửu, Ôn Thủ Tần Thất. Hai người bọn ta đi khắp đại giang nam

bắc, muốn giết các người đoạt lấy tiền tài thì dễ như trở bàn tay, thuận tay chém một đao là xong, bất quá... Chỉ cần các người nghe lời, ta sẽ mở cho các người một con đường sống, chỉ cần tiền, không cần mạng!”

Hắn nói tới đây thì cả hàm răng vàng khè cũng nhe ra ngoài, đáng vẻ giống như muốn lựa người mà nuốt sống!

Hắn tử mắt to nói tiếp: “Các người an phận đi, đừng có giấu tiền trong ủng hay trong nón, ánh mắt bọn ta sắc bén vô cùng, nếu như nhìn thấy, hừ hừ, nhất luật giết không tha!” Hắn nói xong liền quát lớn: “Cởi hết y phục ra!”

Lão gia nhân Thái Bá không nhịn được run rẩy nói: “Không được, phu nhân bọn ta không thể làm vậy được!”

Hắn tử mắt to nghe thấy có người dám trái lời hắn liền nổi giận, xoay tay tát Thái Bá một cái.

Thái Bá ngã lăn ra.

Hạng phu nhân vừa nhú mày đánh giọng nói: “Người...” Bỗng thấy hắn tử mắt tam giác xoay tay tát mạnh vào mặt hắn tử mắt to.

Hắn tử mắt to bị tát nhưng không dám ho he, chỉ ôm mặt cầu nhàu: “Ta... ta chỉ muốn lập uy, không ngờ xuất thủ mạnh như vậy...”

Hắn tử mắt tam giác gạt ngang: “Lập uy cũng không phải là đánh người già.”

Hắn tử mắt to cúi đầu nói: “Dạ.” Rồi hắn xoay tay tự tát mình một tát.

Hắn tử mắt tam giác chụp tay hắn tử mắt to lại, nhỏ giọng nói bên tai hắn: “Người xem đưa cái chiêu bài Ôn Thử Phi Thử ra thì bọn chúng liền sợ hãi. Người đi lấy ngân lượng. Cái tên khốn bụng bự đó nhất định là có nhiều ngân lượng.”

Tên mắt to nói: “Bắt bọn chúng cởi hết y phục ra không phải dễ dàng hơn sao?” Tên mặt tam giác lấy sống đao gõ vào đầu hắn một cái, thấp giọng mắng: “Có phụ nữ ở đây. Người không có óc hả?”

Tên mặt tam giác nói câu này xong thì tên mắt to tự tát mình một cái, lẩm bẩm mắng: “Đúng rồi, bọn ta cướp tiền không cướp sắc, cướp tiền không hại mạng.”

Tên mặt tam giác thấp giọng nói: “Đúng là vậy.”

Hạng Tiểu Ảnh từ từ đứng dậy, tên mặt tam giác đánh giọng quát: “Ngồi xuống, ngồi xuống, bằng không ta một đao chém chết người, bỏ lại cô nhi quả phụ, người nhần tâm sao?” Hắn lại sợ người này không nghe lời, thực sự động thủ thì không tốt nên vội nhắc nhở cho y biết y là người đã có vợ con.

Hạng Tiểu Ảnh cười nói: “Nếu như ngồi thì làm sao lấy tiền đưa cho hai vị?” Hai tên đều ngẩn ra, nghĩ lại thấy cũng đúng, đang muốn trả lời thì lại nghe thầy bói cười hỏi: “Nghe nói nơi này xuất hiện hai nghĩa đạo, cướp giàu cứu nghèo, trừ bạo giúp yếu, một vị tên là Phùng Kinh, một vị tên là Mã Lương, không biết vị nào là Phùng huynh, vị nào là Mã huynh vậy?”

Hắn tử mắt to nghe thấy rất cao hứng nói: “Ta là Mã Lương, y...” Vừa nói đến đây thì tên mặt tam giác đã đánh vào đầu hắn mắng.

“Nói bậy! Bọn ta chính là Tần Thất, Hoàng Cửu!”

Lý Bồ Y cười nói: “Hai con chuột hại người đó sao có thể so với hai vị?”

Tên mắt to buột miệng: “Đúng rồi”. tên mặt tam giác tức giận lại đánh hắn một cái, quay về Lý Bồ Y hỏi: “Nhìn không ra thầy bói người lại có vài thành thực học, làm sao biết bọn ta là Phùng Kinh Mã Lương?” Lần này đến lượt tên mắt to nhắc nhở hắn, lớn tiếng nói: “Bọn ta là Hoàng Cửu Tần Thất, ai nói bọn ta Phùng Kinh Mã Lương!” Hắn tử mắt tam giác ải một tiếng quay sang tên mắt to lớn tiếng nói: “Thanh danh tốt sợ gì không nhận!”

Hắn tử mắt to không bằng lòng nói: “Cũng là người bảo ta không được nhận mà!”.

3. Phùng Kinh Mã Lương Đích Mạo Sung

Hai người mấy năm nay đánh cướp đều dựa vào thân thủ của mình, nguyên có không ít tiền tài nhưng đều lấy ra để cứu tế dân nghèo, cho nên tiền tài cướp được chưa tới một phần mười. Hai người đánh cướp nhiều, sợ quan phủ mượn cớ diệt trừ cho nên thuận miệng dùng tên của Nhị Thử thủ hạ của “Kiếm giáo” Tiêu Thiết Đường làm cho mọi người nghe danh táng đảm.

Quả nhiên quan phủ không dám đụng tới. Phùng Kinh, Mã Lương đương nhiên càng thêm thoải mái, ăn chơi đàng điếm nhưng không vô cớ hại người, càng không dám làm nhục phụ nữ nhà lành. Hai người thấy Hạng phu nhân dáng vẻ đoan trang xinh đẹp, càng thêm dùng dằng không dám hạ thủ mới cố làm ra vẻ nấp trong bóng tối tạo ra thanh uy, lại cố làm dáng cao thâm mặt trắc không đến tuổi ẩm ăn lót lòng, trong bụng đã khó mà chịu được. Đến lúc thấy Hạng Tiểu Ảnh rút thanh dao nhỏ có khảm đá quý thì cuối cùng cũng nổi lòng tham, nhân tiện đánh cướp một phen.

Nhưng lại bị Lý Bồ Y phá hoại.

Hạng Tiểu Ảnh cười nói: “Hai vị là người nghĩa hiệp, thể càng dễ làm, ta có một ít ngân lượng, phiền hai vị lấy đem đi cứu trợ dân lành.” Y vừa nói vừa mở một cái bao ra, bên trong đầy ngân lượng không biết là bao nhiêu, người ta nhìn thấy đều tròn mắt.

Phùng Kinh, Mã Lương tuy thường đánh cướp nhưng mấy khi nhìn thấy nhiều ngân lượng như vậy. Hai tên lá gan không lớn, không dám cướp của nơi đông người, tài vật cướp được lần nào cũng ít ỏi, có ngờ đâu hôm nay lại thấy ngân lượng chói mắt như vậy? Lại nói Mã Lương nhìn thấy ngân lượng định bước tới lấy thì Phùng Kinh giữ hãm lại, Hạng Tiểu Ảnh ôn hòa nói: “Tôi lấy đi, cướp giàu cứu nghèo, không cần khẩn trương.”

Trạm Nhược Phi hừ mũi một tiếng, thấp giọng mắng: “Chỉ biết lấy đồng tiền dơ bẩn ra dè ép người khác.” Hạng phu nhân liếc hắt một cái, sắc mặt giận dữ, chỉ là nàng ta tức giận hai má đỏ bừng càng thêm xinh đẹp. Lý Bồ Y nhìn thấy thăm mắng mình: “Lý Bồ Y a Lý Bồ Y, người mang mệnh đào hoa. Tập tính này mà không đổi thì khó mà thoát khỏi kiếp nạn má hồng!”

Lúc này Mã Lương hỏi Phùng Kinh: “Y đã đưa, sao bọn ta không lấy?” Phùng Kinh vỗ ngực lớn tiếng nói: “Y khẳng khái bỏ tiền cứu giúp dân nghèo, nhất định là người tốt, bọn ta không cướp tiền của người tốt, như vậy mới không làm mất thanh danh của Phùng Kinh Mã Lương bọn ta.”

Mã Lương ngẫm nghĩ rồi gật đầu nói: “Đúng vậy, không thể phá hoại thanh danh của Phùng Kinh Mã Lương được.”

Mã Lương lại lắc đầu: “Là Mã Lương Phùng Kinh, ta lớn hơn người một tuổi mà.”

Phùng Kinh giận dữ nói: “Rõ ràng là Phùng Kinh Mã Lương, sao có chuyện ngược ngạo như thế? Huống hồ công phu ta giỏi hơn người, cũng hiệp nghĩa hơn người.”

Mã Lương cười lạnh nói: “Thật sao? Lần trước người bị quan binh truy bắt, không phải là ta cứu người thì người đã sớm chết rồi.”

Phùng Kinh còn đang muốn nói thì Hạng Tiểu Ảnh cười: “Được rồi, được rồi, hai vị đều cao minh như nhau, hiệp nghĩa như nhau. Số ngân lượng này ta đưa ra muốn nhờ hai vị đi cứu dân, không thể tính là do hai vị cướp, vì ta không thông thuộc chốn này, lại muốn noi theo gương hai vị ca ca phân phát, làm phiền hai vị rộng lòng giúp đỡ.”

Phùng Kinh sờ cằm nói: “Có đạo lý, bọn ta khó mà từ chối người có thịnh tình giúp đỡ, tại sao mà không làm?”

Mã Lương nói: “Ta sớm đã nói là nên lấy mà.” Đoạn hắt đi tới chỗ Hạng Tiểu Ảnh nói: “Bọn ta rộng lòng giúp đỡ nhưng người cũng đừng có tiếc nha!”

Hạng Tiểu Ảnh lần đầu tiên thở ra một hơi nói: “Hai vị chịu giúp đỡ, ta cầu còn không được, cái này cũng làm giảm bớt nỗi áy náy trong lòng ta đối với người nơi này.”

Chợt nghe một người cười lạnh hỏi: “Các người giả mạo Nhị Thử, vậy có biết hai người Hoàng Cửu, Tần Thất trừng phạt người khác như thế nào không?”

Mã Lương không suy nghĩ gì thuận miệng đáp: “Bọn chúng chơi trò chơi của bọn Cẩm y vệ gọi là ”Chế tràng hình“, treo người ta lên cao, lấy móc sắt xuyên từ hậu môn móc lên, kéo cho ruột non ruột già đều dốc sạch ra ngoài, phụ nữ thì càng thảm hơn...”

Hắn vốn đang thao thao bất tuyệt nói tiếp nhưng chợt nghĩ tới phụ nữ trẻ em còn đang ở nơi này mới im bặt.

Chỉ nghe người kia hỏi tiếp: “Loại hình phạt này dùng thứ hình cụ gì?”

Lần này là Phùng Kinh cướp lời đáp: “Đương nhiên là móc câu rồi...” Hắn lúc này mới kịp suy nghĩ, giật mình hỏi lại: “Người hỏi những chuyện này là có ý gì?” Người kia cười lạnh như không nghe thấy gì, lại hỏi: “Dùng cái gì?” Phùng Kinh đáp: “Móc câu!” Sau khi trả lời xong, sắc mặt chợt sợ đến xanh lè.

Chỉ thấy vợ chồng hái thuốc từ từ đứng dậy. Ánh lửa chiếu lên thân hình hai người nhưng gương mặt họ vẫn nằm trong bóng tối, làm người ta đoán không ra tuổi tác của họ. Lão già nói: “Ta gọi là Hoàng Cửu công, y gọi là Tần Thất bà.”

Lão phụ nói: “Các người thực là may mắn, không có mấy người lúc chết vẫn có thể nhìn thấy được ruột non ruột già trong bụng mình đâu.”

Keng một tiếng, hai người đều rút ngân câu ra, hơi lạnh dần dựa tỏa ra trong khói lửa, trên thân câu giống như có ngọn lửa đỏ chạy dọc rất quỷ dị.

Mã Lương nghe thấy liền hít một hơi khí lạnh, nhanh chóng vươn tay lấy lại thanh đao bỏ trên bàn, nào ngờ ánh sáng lóe lên, đại đao đã bị Hoàng Cửu móc lấy, tay hắn chỉ chụp vào khoảng không. Mã Lương giậm chân tức tối, Phùng Kinh mắng: “Thấy chưa! Ta đã nói giang hồ có đạo lý là đao không rời tay, người sao lại vô ý như vậy?”

Mã Lương trong lúc luống cuống vẫn không quên mắng lại: “Ta làm sao biết là gặp phải con rùa này ở đây chứ?” Hắn hùng hổ nhảy lên bàn, trầm eo tọa mã vùng vẫy lớn tiếng nói với mọi người: “Các vị chạy mau, bọn ta ngăn cản hai tên yêu quái này một hồi.” Hoàng Cửu, Tần Thất đều phát ra tiếng cười lạnh.

Kỳ thực Phùng Kinh, Mã Lương bình thường sao mà không biết mình không phải là đối thủ của hai tên sát tinh này, nghe thấy đối phương cười thì sống lưng toát mồ hôi lạnh.

Chợt nghe Hạng Tiểu Ảnh bình thản nói: “Hai vị cao nghĩa, ta xin tâm lĩnh. Chỉ là Tần Thất, Hoàng Cửu tịnh không phải vì hai vị mà tới, nếu như ta đoán không lầm thì chúng đến đây là tìm tại hạ.” Âm thanh rõ ràng ngân nga, mỗi chữ đều nghe rất rõ ràng.

Mã Lương nghe được cảm thấy rất mất thể diện liền nói: “Ai nói thế?” Lúc này Hoàng Cửu âm trầm cười lạnh: “Hạng công tử, thảo nào Nội Hán phái mấy tên sát thủ đi truy sát người mà không có một ai trở về.”

Hạng Tiểu Ảnh nghiêm túc nói: “Ta cũng không ngờ phải nhọc đến đại giá hai vị.”

Hoàng Cửu hừ mũi một tiếng cười lạnh nói: “Thực ra, đại án của Hạng công tử đâu chỉ có mình phu phụ bọn ta xuất thủ?”

Lúc này Hạng phu nhân từ từ đứng dậy, dưới ánh mắt quan sát của Tần Thất thì tư thế đứng dậy của Hạng phu nhân có thể nói là không có kẽ hở để tấn công. Tần Thất nắm chặt chuôi móc câu nhưng lại không hề công ra. Hạng phu nhân cười lạnh nói: “Song thủ đã xuất hiện, Cửu mệnh miêu chắc cũng ở cách đây không xa phải không?”

Tần Thất cất tiếng cười quái dị giống như cú kêu đêm: “Tiêu Thiết Đường đại nhân và Cửu Mệnh Miêu Đường Cốt Đường phó kiếm giáo lúc nào cũng có thể xuất hiện thay thế bọn ta săn sóc các người.”

Hạng Tiểu Ảnh mỉm cười: “Vừa rồi lúc đưa lương khô cho các vị ăn, vì sao không nhân đó kết liễu luôn cho xong.”

Hoàng Cửu nói: “Đáng tiếc các hạ hoàn toàn không có sơ hở, mười ba đạo sát thủ của ta không cách nào xuất thủ được.”

Hạng Tiểu Ảnh cười nói: “Là hai mươi bốn đạo.”

Hoàng Cửu mặt lạnh nói: “Một điểm cũng không sai.” Tần Thất rần giọng nói: “Hạng Tiểu Ảnh, Như Tiểu Ý, theo bọn ta về kinh, nghĩ tình một thân võ nghệ của các người, bọn ta sẽ phát lạc nhẹ nhàng, chỉ cần khai báo thật thà rõ ràng thì có thể thả cho các người đi.”

Hạng Tiểu Ảnh sắc mặt thoảng nét cười chua cay nói: “Vào Chiếu Ngục mà có thể an toàn ra khỏi thì đâu thể gọi là Chiếu Ngục.”

Hoàng Cửu biến sắc quát: “Họ Hạng kia, người có muốn bị diệt tộc không? Đừng nghĩ người là con của Hạng Trung thì có thể khẩu xuất cuồng ngôn nhục mạ triều đình.”

Hạng Tiểu Ảnh cười lạnh nói: “Tội danh thật lớn quá! Người bớt dùng miệng lưỡi nhà quan cho ta! Cha ta đã giúp đỡ hoạn quan làm ác, xác thực làm không ít chuyện xấu, lúc chiến loạn càng lạm sát vô cơ nhưng các người đã hại ông ta đến mức thi thể bất toàn, bọn ta chạy trốn khắp chân trời góc biển, các người sao vẫn khổ sở truy tầm không ngừng nghĩ là đạo lý gì đây?”

Hoàng Cửu cười ha hả nói: “Năm xưa Hạng gia sinh ra nghịch tử, phản đối hành động của cha y, rời khỏi gia đình ai mà không biết? Bọn ta úy kỵ uy danh của Hạng Trung mới không dám đụng tới người nhưng giờ đây cha người đã bị Chiếu Ngục biến thành tấm da lớn, đang muốn để cho đứa con là người trở về chiêm ngưỡng đó!”

Trên mặt Hạng Tiểu Ảnh lộ nét bi phẫn, Hạng phu nhân bước lên phía trước một bước nắm lấy tay y, hướng về y lắc đầu biểu thị khuyên y đừng nên kích động. Hạng Tiểu Ảnh than dài một hơi chậm rãi nói: “Việc này là chuyện của ta và bằng hữu Nội Hán, không có liên quan gì với bọn họ, hai vị xin nương tay cho họ, sống chết chỉ một mình ta gánh chịu.”

Hoàng Cửu cười âm lãnh: “Làm sao có cái đạo lý nhỏ cỏ không tận gốc đáng cười đó chứ?” Tần Thất nói tiếp: “Người ở nơi này đều phải bị bắt mang về, bằng không thì xem thử lá gan của mình có màu gì.”

Hạng phu nhân Như Tiểu Ý xoay người nhìn Lý Bồ Y và Thái Bá nói: “Hài tử phiền hai vị chăm sóc.” Nói ra câu này hiển nhiên là nàng không nắm chắc phần thắng trong cuộc chiến. Lý Bồ Y gật đầu: “Phu nhân yên tâm.” Thái Bá kích động nói: “Phu nhân... Lão thân nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Thạch quan nhân...”

Hạng phu nhân gật đầu mỉm cười, Thạch Đầu lại nhảy lên phía trước, sắc mặt đỏ bừng nhìn trừng trừng vào Hoàng Cửu, Tần Thất lớn tiếng mắng: “Người muốn làm gì cha mẹ ta? Thạch Đầu ta đánh chết các người!” Nói đoạn vung chân múa tay giống như tiên sinh dạy chữ ở nhà lúc muốn đánh nó.

Hạng phu nhân vươn tay kéo Thạch Đầu Nhi lại. Hoàng Cửu đột nhiên đưa thanh đao trong tay cho Tần Thất, hừ lạnh: “Được, ta bắt tên nhóc này khai câu!” Một câu vung lên rợp trời nhắm chuẩn Thạch Đầu đánh tới.

Hạng Tiểu Ảnh vươn mình cản trước người Thạch Đầu, đừng thấy thân hình y mập lùn mà lầm, y cử động thập phần nhanh nhẹn dễ nhìn, chỉ thấy y rút ra một thanh kiếm đỡ thẳng vào ngân câu, tia lửa bay bốn bề, cả ngọn lửa trên mặt đất cũng như mất vẻ rực rỡ.

Chỉ nghe Hoàng Cửu trầm giọng quát một tiếng “hay”, thân hình không trầm xuống mà lại bay lên, xông thẳng tới trên đầu Hạng Tiểu Ảnh, ngân quang rực rỡ chụp xuống y.

Ánh câu vừa chụp xuống, Hạng Tiểu Ảnh lắc người né tránh, ánh câu lại ở lưng chừng không lóe lên đến mười hai, mười ba lần nhưng Hạng Tiểu Ảnh đều né tránh được hết. Hoàng Cửu ở trên không lực khí đã tận, không thể không hạ xuống đất.

Hoàng Cửu này ngoại hiệu Phi Thử (Chuột bay) thực sự là có khả năng hơn người, ở lưng chừng không đánh ra mười mấy chiêu số đều áp dụng thế mạnh từ trên đánh xuống, nếu không phải là Hạng Tiểu Ảnh thân hình lẹ làng, khinh công cao cường thì sớm đã táng mạng. Nhưng Phi Thử Hoàng Cửu mũi chân vừa chạm xuống đất thì Hạng Tiểu Ảnh đã nhân dịp phát động công kích.

Hạng Tiểu Ảnh vươn người đánh ra ba kiếm vừa nhanh vừa mạnh, Hoàng Cửu còn chưa kịp quay lưng đã xoay câu lại đỡ, câu kiếm chạm nhau vang lên ba tiếng “đình đình đình”.

Hạng Tiểu Ảnh đánh hết sát chiêu thì Hoàng Cửu lại vung câu tấn công, Hạng Tiểu Ảnh kiếm thế trầm xuống đè lên trên ngân câu, đánh bay lưỡi câu ra rồi lại tấn công thêm ba kiếm.

Hoàng Cửu vội vàng thu câu về đỡ, lại phát ra ba tiếng đinh đinh đinh, dừng lại một chút Hoàng Cửu tức thì tấn công, Hạng Tiểu Ảnh lại xoay kiếm đỡ rồi tấn công ba kiếm, Hoàng Cửu tiếp tục ngạnh tiếp ba kiếm, câu kiếm chạm nhau phát ra ba tiếng vang nhỏ. Chỉ thấy Hạng Tiểu Ảnh bóng người nhanh như thiểm điện, linh động như chim bằng, người ở ngoài xem chỉ nghe theo nhịp cứ ba tiếng vang nhỏ thì lại một tiếng vang lớn, lặp đi lặp lại như vậy thập phần dễ nghe, giống như hai người đang hợp tấu một khúc nhạc.

Chỉ là Hoàng Cửu lòng thầm kêu khổ, nguyên lai hấn xuất thủ là do thân pháp của Hạng Tiểu Ảnh không chế, bất đắc dĩ hấn phải theo nhịp ba kiếm một câu như vậy. Người ngoài nhìn vào thấy hấn còn có năng lực hoàn thủ, kỳ thực chiêu thức của hấn giống như tên lấp trên cung không thể không bắn, thời gian dài tất sẽ bị đối phương lấn át, chỉ cần một kiếm tiếp không xong thì sẽ lâm nguy.

Chỉ nghe chuỗi thanh âm “đinh đinh đinh ... đang”, “đinh đinh đinh ... đang”, “đinh đinh đinh ... đang”, “đinh đinh đinh ... đang”, “đinh đinh đinh ... đang” vang lên không ngớt vô cùng vui tai, nhưng lúc sau Hoàng Cửu hồi câu phản kích thì nghe tiếng “keng” vang lên, càng lúc càng nặng nề.

Tần Thất nhìn thấy trạng phu lâm nguy, ngân câu lóe lên móc thẳng vào lưng Hạng Tiểu Ảnh.

Hạng phu nhân sớm đã dắt hải tử đến chỗ Lý Bố Y, Thái Bá rồi đứng bên chuẩn bị. Vừa thấy Tần Thất xuất thủ ám toán nàng liền rút kiếm cản lại.

Hạng Tiểu Ảnh đối với một kiếm sau lưng sớm đã dự tính sẽ có áy náy cứu viện nên không hề phân tâm, từng kiếm từng kiếm chém ra nhịp nhàng, giam Hoàng Cửu vào trong một cái lưới dày đặc.

Nhưng Tần Thất thập phần giáo hoạt, thị vung một câu ra đã biết Hạng phu nhân nhất định sẽ cứu viện, tay kia liền phóng một thanh đao vào lưng của Hạng Tiểu Ảnh.

Lần này Hạng phu nhân chỉ cản được ngân câu của Tần Thất nhưng không ngăn được đơn đao phóng ra của thị, nàng vội la lên: “Cẩn thận!”

Nàng tự nhiên là cảnh báo Hạng Tiểu Ảnh cẩn thận, nhưng Trầm Nhược Phi nghe thấy thì than một tiếng. Người khác đang liều mạng đánh nhau sinh tử còn y thì chỉ quan tâm hồn giận của riêng mình, cả đến Lý Bố Y cũng cảm thấy khó chịu được.

4. Thiết Kị Thần Tuấn Chá Chúc Diễm

Phùng Kinh thập phần chán ngán: “Người có đao sao không qua đó đánh giúp?”

Mã Lương vỗ ngực nói: “Đại trượng phu dù không đương nổi nhưng lễ nào lại hèn nhát. Đánh thì đánh.” Nói đoạn hấn vung đao chém ra.

Phùng Kinh ngăn ra rồi nói: “Người có đao có thể đánh, ta không đao cũng có thể đánh, hai huynh đệ lễ nào một đánh một nhìn?” Rồi hấn cũng huy quyền đánh ra.

Lúc này hai bên đánh nhau kiếm ảnh tung hoành, bóng câu rợp trời, hai người không biết làm cách nào nhúng tay vào. Lý Bố Y khuyên: “Hai vị nghĩa dũng hơn người nhưng giúp bảo hộ cho hai đứa bé để phụ mẫu chúng chuyên tâm chống địch càng tốt hơn.”

Hạng Tiểu Ảnh phải gạt thanh đao, tình hình liền xoay chuyển. Hoàng Cửu toàn lực phản công, đông một câu, tây một câu đều ác độc mạnh mẽ, Hạng Tiểu Ảnh sử ra ba kiếm liên tiếp, đến kiếm thứ hai thì đã bị chặn lại, phải ngạnh tiếp với binh khí đối phương. Hoàng Cửu lực tay trầm mãnh làm cho cánh tay Hạng Tiểu Ảnh tê rần.

Đánh thêm một lát, tiết tấu của Hạng Tiểu Ảnh đã bị rối loạn, kiếm pháp không còn linh động như trước, cả thân pháp cũng không còn nhẹ nhàng như cũ.

Hoàng Cửu nắm bắt thời cơ toàn lực phản kích, một mặt dùng câu muốn móc gãy kiếm đối phương, một mặt lại găm thét liên tục trong khi kịch chiến nhằm làm rối loạn tinh túy của tiết tấu kiếm pháp Hạng Tiểu Ảnh.

Hạng Tiểu Ảnh ngưng thần ứng chiến, thanh âm hò hét không ngừng của Hoàng Cửu xác thật cũng có phần làm y phân tâm, nhưng chủ yếu là Hạng Tiểu Ảnh lo lắng cho tình huống của ái thê Như Tiểu Ý còn hơn của mình, cho nên công lực giảm hẳn, chẳng qua kiếm pháp của y càng sử về sau càng thêm xuất sắc, có thể phát huy tất cả tinh hoa, giống như một tiếng sáo trong dàn hợp tấu âm nhạc, tấu đến lâm ly có thể vong thần, tự thành thiên địa, không để ý đến bên ngoài.

Hoàng Cửu câu pháp tuy lăng lệ nhưng chỉ giữ được bình thủ.

Kiểm pháp của Hạng phu nhân Như Tiểu Ý không giống như kiếm pháp của Cân Dân Sơn phái, chỉ thấy nàng phong tư tuyệt diệu giống như thiên nữ, trong mười kiếm đã có tới bảy tám kiếm đánh ra từ lưng chừng không trung, còn ba kiếm khác tư thế như hạc trong gió, như cò trắng bay bổng, như oanh vàng lướt gió. Mỗi một kiếm đều như mưa rơi trên đỉnh núi, bất chợt rơi xuống trần gian. Tần Thất chiến đấu cùng nàng hơn ba mươi hiệp biến thành quỷ dạ xoa đầu tóc tán loạn.

Nguyên lai Tần Thất quần áo đều bị kiếm đâm thủng, chỉ là thị kinh nghiệm đối địch cực kỳ phong phú, cơ biến vô cùng. Mỗi lần gặp hiểm chiêu đều kịp thời tránh né nhưng trang sức, y phục không tránh khỏi rách nát.

Trạm Nhược Phi vỗ tay kêu lớn: “Hay!” Tình cảm ái mộ trong lòng đều lộ ra vẻ mặt, chỉ nghe y nhin không được nói: “Một bộ Thiên Nữ Kiếm Pháp thật hay, sư muội tiến bộ rồi!”

Y hô hoán như vậy, Hạng Tiểu Ảnh bóng lưng chợt run lên giống như bị đánh một đòn vào ngực. Hoàng Cửu thừa cơ xuất chiêu, “vù” một tiếng cánh tay Hạng Tiểu Ảnh đã có một vết thương nhỏ máu.

Hạng phu nhân Như Tiểu Ý quan sát chung quanh, thấy trượng phu bị thương bất giác xuất thủ chậm lại. Tần Thất móc câu rung lên khóa chặt lấy trường kiếm của nàng.

Nên biết móc câu là vũ khí loại nào, có thể nói là khắc tinh trong binh khí, cơ thể bị móc trúng tự nhiên da thịt bị khoét đi, còn nếu như binh khí bị móc phải có thể bị giật khỏi tay hoặc bể gãy. Điều này Như Tiểu Ý tất nhiên là biết, một lòng cố gắng rút ra khỏi lưỡi câu nhưng ngân câu của Tần Thất đã móc vỡ một khoảng lớn trên trường kiếm.

Tiểu Ý bất giác kêu lên, lui về sau mấy bước. Hạng Tiểu Ảnh nghe thấy tiếng ái thê, trong lòng gấp rút, đùi trái lại bị câu trúng một nhát. Nhưng khi hai người dựa lưng vào nhau, sát na Hạng Tiểu Ảnh liền phản chấn tinh thần vùng kiếm phản công liên tục, bức Hoàng Cửu phải tay chân luống cuống, tiếp tục tái diễn tình cảnh binh khí chạm nhau rất dễ nghe như tiếng nhạc lúc trước.

Tiểu Ý nghe thấy tiếng binh khí chạm nhau như thế, trong lòng nhẹ nhõm liền tiếp xuất kiếm. Chỉ thấy phu phụ Hạng Tiểu Ảnh lúc này cùng nhau tương hỗ, song kiếm như rồng bay phượng múa, đắc tâm ứng thủ, còn Tần Thất, Hoàng Cửu thì nhếch nhác vất vả vô cùng.

Hạng Tiểu Ảnh phu phụ hai người phong thần tuấn lãng trong làn kiếm quang ảo diệu, trông thực xứng đôi vừa lứa. Trạm Nhược Phi lúc này không vỗ tay cũng chẳng khen hay chỉ than dài ba tiếng: “Thôi, thôi, thôi.”

Phùng Kinh nhin không được mắng: “Người kêu cái gì đó, làm cho vợ chồng Hạng đại hiệp phân tâm! Coi chừng lão tử thu thập người!” Mã Lương cũng không vừa mắt định mắng thêm mấy câu nhưng thấy Trạm Nhược Phi ngơ ngẩn nhìn bóng lưng chuyển động êm đềm của vợ chồng Hạng Tiểu Ảnh, cả người cơ hồ mất hết sinh mệnh, trông mắt đầy tia máu, cả gương mặt cũng đỏ bừng.

Mã Lương thấy y thương tâm như thế cũng không nổi mắng.

Mắt thấy vợ chồng Hạng Tiểu Ảnh chiếm được thượng phong, đột nhiên một cơn gió từ bên ngoài ập vào mang theo mấy giọt nước mưa, xen lẫn trong tiếng gió còn có tiếng vó ngựa khe khẽ.

Hạng Tiểu Ảnh, Như Tiểu Ý, Hoàng Cửu, Tần Thất đều dừng tay.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng lớn nhanh chóng lại gần. Trên mặt Hoàng Cửu, Tần Thất đều lộ nét cười quỷ dị.

Trạm Nhược Phi trầm giọng quát: “Còn chờ gì nữa? Nhanh giết chúng đi!”

Hạng Tiểu Ảnh, Như Tiểu Ý cùng quát lên, song kiếm vung lên. Hoàng Cửu, Tần Thất gắng sức chống đỡ một lúc. Cơn gió xoáy đó đã vượt qua rừng cây, cuốn lấy cát bụi từ trên cây quét thẳng vào trong miếu!

Nhất thời cát bụi tung bay, đất đá trên các cây cột cũ kỹ của cổ miếu rơi ào ào xuống làm cho người ta không mở mắt nổi, khắp người dính đầy bụi bặm. Hai đứa nhỏ đều nấp sau lưng Thái Bá, rúc vào lòng thầy bói.

Ngay lúc này, một kỵ sĩ lao vào theo cơn gió!

Thiết kỵ thần tuần phóng thẳng vào trong miếu, chỉ thấy người ngồi trên ngựa áo tơi tung bay giống như tấm lưới giăng ra, cản gió thổi vào người, ngược lại giúp y tránh được cát bay vào mặt. Sát na mọi người thị tuyến còn mơ hồ, người này thất lưng khê rung phóng ra một đạo hồng quang. Hồng quang này là một điểm ánh sáng đen kịt đồng thời chém tới Hạng Tiểu Ảnh và Tiểu Ý!

Lúc này gió lớn đập vào mặt không phải là sức người có thể chống chọi, người kia quay lưng về hướng gió mà tiến vào tự nhiên đã chiếm hết địa lợi. Một chiêu đánh cả hai này thực sự chưa từng thấy trong mười một đại môn phái. Ngay lúc đó, một người bay lên, “đình” một tiếng, một thanh trúc mỏng manh yếu ớt va vào trên binh khí đang lóe lên hồng ảnh bạch mang, một qua một lại giao thủ hết năm chiêu, hồng ảnh bạch mang thủy chung không thoát khỏi thanh trúc. “Hô” một tiếng, người sử trúc can lộn ngược người quay lại bảo hộ hai đứa trẻ, mỉm cười an nhiên giống như là chưa hề động thủ.

Kỵ sĩ mặc áo tơi kéo mạnh dây cương, liệt mã hí dài dừng lại, người ngồi trên ngựa dùng binh khí chỉ Lý Bồ Y quát hỏi: “Người là ai?”

Giờ đây gió đã ngừng thổi, Hạng thị phu phụ có thể nhìn thấy rõ ràng binh khí người kia sử dụng, có thể nói là cực kỳ đặc biệt. Nó có hình dạng như một ngọn nến đỏ to bằng cánh tay trẻ con, dài hơn trường kiếm một chút, chỉ là hai mặt trên dưới không phải bo tròn mà là bằng phẳng, phía trên khắc một con quái thú, phía dưới khắc một con phi cầm, phần đầu “ngọn nến” còn có “ngọn lửa”, bất quá ngọn lửa này cực kỳ sắc nhọn, màu sắc y hệt như lửa thật.

Đương nhiên “ngọn nến” này tịnh không phải chế tạo bằng sáp, cũng không biết nó được chế tạo bằng thứ gì mà “thân nến” bằng phẳng, hai bên mép cực kỳ sắc bén, khi quá chiêu có thể đâm chém ngang dọc, một khi hạ thủ có thể thuận tay chém chết cả hai người một lúc.

Hạng phu nhân Như Tiểu Ý mặt mày lạnh lùng hỏi: “Là Tiêu Thiết Đường ư?”

Người kia ngồi trên lưng ngựa cười ha hả nhưng không trả lời nàng.

Hạng Tiểu Ảnh vòng tay nói với Lý Bồ Y: “Việc hôm nay toàn là do tiểu đệ gây ra, người bị giết là họ Hạng, người giết người cũng là họ Hạng, không có quan hệ gì với mọi người, xin đừng nhúng tay vào.”

Y biết người đến là kinh địch, hơn nữa nếu như thực sự phạm vào đại tội sát nhân phóng hỏa cũng không tránh khỏi quan phủ, cùng lắm là chết thôi. Nhưng hôm nay đã xuất động Đông Hán, Tây Hán, Nội Hán, Cẩm quân, Cẩm y vệ thì cho dù một việc nhỏ như hạt vừng thì có chạy đến chân trời góc biển cũng không cách nào trốn thoát, dù không chết cũng phạm trọng tội, có bị moi tim móc ruột cũng khó mà tránh khỏi liên lụy đến họ hàng chín đời. Do đó y tịnh không muốn bắt cứ ai rơi vào vũng nước đục này.

Tiêu Thiết Đường ngồi trên lưng ngựa chỉ tay vào Hạng Tiểu Ảnh quát: “Người sao không chịu chết đi, phải để ta ra tay gian sát lão bà ngươi, chém con ngươi thành tám khúc thì ngươi mới chịu nhắm mắt sao?”

Hạng Tiểu Ảnh thân hình chợt động, thanh kiếm xuất ra, thân hình khê lác lư, tiếp tục phóng ra một kiếm. Mã Lương nghe tên quan đó nói xong, hít một hơi lạnh nói: “Mẹ nó, bọn ta thả làm cường đạo còn hơn làm chó săn cho bọn người bên cạnh hoàng đế!”

Phùng Kinh cười khở nói: “So với bọn chúng thì bọn ta chỉ coi như là thứ giả danh cường đạo thôi.”

Hai người nói mấy câu, chỉ thấy kiếm ảnh vây quanh trước sau trái phải Tiêu Thiết Đường như bài sơn đảo hải, vạn núi trập trùng. Hạng Tiểu Ảnh trước giờ một mực ôn nhu văn nhã, lúc này hiển nhiên là do mấy câu nói của Tiêu Thiết Đường làm cho y cảm hận vô cùng nên toàn lực xuất thủ không chừa dư địa.

Kiểm pháp của Manh sơn phái tiết tấu biến hóa liên nhau, nhanh chóng liên lạc nhưng sử đến tận cùng chỉ thấy kiếm mang trong tay Hạng Tiểu Ảnh hơi ra rụt về, lúc như trường xà xuất động, lúc như mãnh hổ

xuất sơn, đến lúc diên cuồng thì phảng phất như rồng trên trời đánh xuống.

Tiêu Thiết Đường chống đỡ mười mấy chiêu chỉ thấy đối phương chiêu pháp càng kỳ diệu, càng đánh càng hay, chẳng ngờ rơi vào thế hạ phong, nhưng y rốt cục vẫn là cao thủ nhất lưu, đối với lưới kiếm vây quanh đột nhiên tỉnh ngộ biết được là không thể bị cuốn theo tốc độ xuất thủ của đối phương.

Trong lòng y liền cảm thấy phiền não.

Tiêu Thiết Đường đầu sao cũng từng kinh qua sóng to gió lớn, y trấn định tâm tình, “xì” một tiếng “ngọn lửa” trên “cây nến” bay nhanh ra xuyên qua lưới kiếm. Hạng Tiểu Ảnh tránh không kịp, bạch mang cắm vào vai trái.

Hạng phu nhân Như Tiểu Ý vùng kiếm đến ứng cứu nhưng hai người Hoàng Cửu, Tần Thất vùng câu ngăn trở quẩn lầy nàng. Tần Thất cười ha hả nói

“Chồng của ngươi chết trước cũng tốt, tránh phải nhìn thấy ngươi chịu tội sống.”

Hoàng Cửu cười quái dị nói: “Đúng vậy. Ta không thích ăn thịt người chết.”

Như Tiểu Ý giận đến sắc mặt trắng bệch, kiếm thức đại loạn. Hoàng Cửu, Tần Thất chính là muốn làm cho nàng trở nên như vậy.

Trạm Nhược Phi đứng dậy nắm chặt tay thét: “Sư muội, sư muội. Không được phân tâm...” Phùng Kinh, Mã Lương sớm đã lượn thanh đao dưới đất lên, mỗi người một đao chém tới Tiêu Thiết Đường.

Tiêu Thiết Đường lạnh giọng quát một tiếng: “Tìm chết!” Ngọn nến xoay một vòng đánh bay thanh đao của Mã Lương, một cước đá bay y ra ngoài, giục ngựa tiến tới đạp lên Hạng Tiểu Ảnh.

Hạng Tiểu Ảnh tuy bị thương nhưng thân pháp vẫn còn linh mẫn, Tiêu Thiết Đường mấy lần giục ngựa vẫn không đâm trúng y. Chợt nghe Lý Bồ Y lớn tiếng nói: “Đánh vào chân ngựa!” Hạng Tiểu Ảnh nghe thấy liền tỉnh ngộ, Tiêu Thiết Đường này giờ cưỡi ngựa trên cao, áo tơi tung bay làm cho y căn bản không nhận chuẩn được bộ vị của Tiêu Thiết Đường, không bằng trước hết đánh cho vật cưỡi của y ngã xuống, vì vậy từng chiêu từng kiếm đều nhắm vào tuần mã mà ra tay.

Tuần mã rất có linh tính, bay nhảy vầy vùng, Hạng Tiểu Ảnh kiếm pháp rất nhanh, Tiêu Thiết Đường giục ngựa tránh né, trong miếu nhỏ hẹp lại có thể khiến ngựa nhảy lên, xoay vòng, cong vó tránh né hết mọi chiêu công kích của Hạng Tiểu Ảnh. Không những thế y còn có thể điều khiển ngựa lao tới Hạng Tiểu Ảnh hạ sát thủ.

Tuy là như thế nhưng Tiêu Thiết Đường thương tiếc ái mã, nhất thời vì chướng ngại vật đầy dẫy trong miếu nên không giết được Hạng Tiểu Ảnh.

Nhưng Như Tiểu Ý bên này thì không giống thế. Hoàng Cửu, Tần Thất toàn lực xuất thủ, Như Tiểu Ý bị tiền hậu giáp kích, công phu khinh thân vô pháp thì triển. Phùng Kinh chém tới lưng Tần Thất một đao, chém đến nửa đường thì lớn tiếng quát: “Xú bà nương, đừng nói ta đánh không báo trước!”

Rồi y chém thẳng xuống.

Chém được nửa đường, y lại nghĩ thân là nam tử hán đại trượng phu lại hạ thủ với nữ nhân thật là không nên, do đó kìm đao lại, bỗng thấy nơi eo lưng đau rát, vừa muốn ngoác miệng mắng lớn: “Xú bà nương...” Tần Thất khê kêu “ý” một tiếng, xoay chân đá ngược ra sau, đá bay Phùng Kinh ra chỗ khác.

Kỳ thật may mà Phùng Kinh chém tới nửa đường thì tự nghĩ hảo hán không giết nữ nhân nên bỗng nhiên dừng tay bằng không Tần Thất sớm đã chờ y chém tới thì sẽ xoay câu móc lời ruột y ra. Nhờ Phùng Kinh cải biến chủ ý kịp thời thu chiêu trái lại may mắn giữ được tính mạng.

5. Thiên Nữ Đôn Hoàng Kiếm Pháp

Nói đoạn một kiếm đâm vào lưng Tần Thất, lúc xuất kiếm y không hề báo trước.

Nhưng trước khi y xuất thủ trợ giúp Như Tiểu Ý đã bị thương nói mấy câu nên Tần Thất sớm đã phòng bị, thấy y phóng kiếm đâm tới thì liền xoay người muốn móc bay đầu y.

Nhưng một kiếm này của Trạng Nhượng Phi nhanh nhẹn vô cùng, nằm ngoài dự liệu của thị. Thị vừa chuyển thân qua, tuy kịp thời nghiêng người tránh nhưng chưa kịp xuất câu thì kiếm đã đâm vào người thị sâu đến tận xương.

Tần Thất kêu lên một tiếng, lâm nguy bất loạn phản thủ trả lại một câu, bức Trạng Nhượng Phi thối lui. Thị cắn chặt răng cả người đều đau đớn đến run rẩy.

Trạng Nhượng Phi không để ý tới thị, xoay kiếm đâm về phía Hoàng Cửu, một kiếm đâm tới ép cho Hoàng Cửu phải khó khăn chiết chiêu. Nguyên là Trạng Nhượng Phi võ công cao hơn Hạng Tiểu Ảnh và Như Tiểu Ý, lúc này hiển lộ rất rõ ràng.

Chỉ thấy y kiếm thế phiêu dật tiêu sái nhưng trên thân người ăn mặc phong phanh, lộ vẻ lạnh lẽo, bóng lưng càng thêm thê lương nhưng hợp với kiếm ý của Tiểu Ý uyển chuyển dịu dàng trong ánh lửa giống như đôi bướm sắc sỡ vờn bay, thực sự là một cặp xứng đôi.

Phùng Kinh ngạc nhiên đến mức xem ngơ ngẩn, Mã Lương bị thương không nhẹ la lên: “Mẹ nó, thấy hán lúc đầu không xuất thủ, thì ra hán...” Lúc này Hoàng Cửu bị kiếm pháp phối hợp của hai người ép đến chân tay luống cuống, Tần Thất nén đau nhảy vào trận chiến nhưng cũng không văn hồi được cục diện.

Trạng Nhượng Phi càng đánh càng say sưa, thần thái chứa chan cảm tình, tự mình than tiếc nói chuyện giống là hai người, chỉ nghe y vui vẻ nói: “Sư muội, sư muội, không ngờ đời này kiếp này Trạng Nhượng Phi ta còn có thể cùng muội sử bộ Thiên Nữ Đôn Hoàng Kiếm Pháp này...” Âm thanh đầy vẻ mơ màng như trong mộng.

Như Tiểu Ý nhíu mày lạnh mặt, mấy lần công kích muốn mở một con đường máu để đến trợ giúp trợ tướng phu nhưng vì Trạng Nhượng Phi không chịu phối hợp cố gắng chần chừ nên vẫn bị Nhị Thử cầm chân. Nàng vừa gấp vừa giận quát: “Trạng Nhượng Phi, huynh bớt si mê đi, huynh đi cứu trợ tướng phu của ta, nơi này một mình ta ứng phó được rồi.”

Trạng Nhượng Phi lắc đầu nói: “Muội ở nơi này nguy hiểm, ta cần cứu muội trước...” Như Tiểu Ý gấp đến không biết nói gì, lớn tiếng quát: “Huynh và ta không liên quan gì, chỉ cùng luyện kiếm ở sư môn, ta căn bản không hề thích huynh, huynh lại mù mắt mà quần lầy! Ta là gái đã có chồng, huynh không được hại danh tiết của ta.”

Trạng Nhượng Phi như bị sét đánh, cả người ngây ngốc, cánh tay trái bị Hoàng Cửu đánh trúng một câu cũng như không hề hay biết. Chỉ nghe y run giọng nói: “Muội... Nhưng mà lúc muội cùng nhiều huynh đệ luyện võ công, vì sao chỉ cười với một mình ta?... Vì sao lúc ta giả thua muội thì muội lại đỏ mặt, đánh thắng muội thì muội lại khóc?... Vì sao muội theo ta vào trong vườn ngâm thơ đối từ mà không theo bất kỳ sư huynh đệ nào khác?...”

Như Tiểu Ý tức đến sắc mặt trắng bệch. Trạng Nhượng Phi buồn bã hỏi như vậy, kiếm pháp hai người càng thêm khác hẳn nhau, uy lực đại giảm, Hoàng Cửu, Tần Thất dần dần văn hồi được thế cục. Như Tiểu Ý giận quá nói: “Họ Trạng kia, người bớt tự tác đa tình, trong sư huynh đệ chỉ có người thi tài giỏi nhất cho nên ta mới thỉnh giáo người, người đừng... Ta chưa bao giờ ưa thích người cả!”

Trạng Nhượng Phi cả người như bị đánh một gậy vào đầu, run rẩy loạng choạng lui lại hai bước, bi thiết nói.

“A, ta tương tư mười năm, vạn dặm gian nan tìm nàng chỉ vì muốn nối tiếp đoạn tình duyên ngày đó...”

Như Tiểu Ý vừa sử kiếm vừa nói: “Cho nên ta một mực bảo người đừng đi theo, ta...” Chợt nàng “ái” một tiếng, cơ hồ bị Tần Thất móc trúng một câu, má trái xuất hiện vết máu lở mồm.

Trạng Nhượng Phi thấy máu đỏ trên gương mặt đẹp tuyệt thế của Như Tiểu Ý thì điên cuồng lao tới, tư thái không còn ưu nhã tinh tế mà như liều chết đâm chém, muốn cho Tần Thất vừa đã thương Như Tiểu Ý phải chết mới cam tâm.

Như Tiểu Ý lắc đầu nói: “Nếu huynh còn là sư ca của ta thì nhanh tới cứu phu quân của ta.”

Hoàng Cửu quái ngôn quái ngữ nói: “Đúng rồi, trước mặt trợ tướng phu không được làm gian phu a.” Quả nhiên Trạng Nhượng Phi nghe thấy nổi giận, công thế điên cuồng chuyển sang Hoàng Cửu, Tần Thất nhờ đó mới giải được nguy cơ.

Trạm Nhượng Phi lớn tiếng nói:“Hắn là con của gian quan Hạng Trung, người người cần tru diệt, ta không cứu.”

Như Tiểu Ý đấu với Tần Thất, hai người đều đã bị thương, công lực, thanh thể cũng xấp xỉ nhau. Nàng chậm rãi nói

“Huynh nhanh đi... Bằng không ta cả đời không quan tâm đến huynh nữa.”

Trạm Nhượng Phi nghe vậy kiếm pháp chậm lại. Như Tiểu Ý đột nhiên xoay kiếm chém vào cánh tay trái của mình, tay áo tức thì nhuộm đỏ máu.

Trạm Nhượng Phi thất kinh la lên:“Muội” thì đã bị trúng một câu vào dưới nách, nhưng y không hề để tâm:“Muội sao lại làm như vậy!” Như Tiểu Ý vung kiếm chém ra ba nhát mạnh mẽ đẩy lùi Tần Thất rồi lại quay kiếm chém vào mình khóc nói:“Huynh không đi thì ta...” Trạm Nhượng Phi vội phóng kiếm đánh bay thanh trường kiếm Như Tiểu Ý đang chém vào mình nhưng Hoàng Cửu đánh tới một câu, y chỉ kịp nghiêng đầu né tránh, tai trái bị móc bay, tức thì máu tươi đầm đìa, nửa gương mặt đầy những máu.

Như Tiểu Ý thấy Trạm Nhượng Phi máu me đầy mặt cũng giật mình kêu lên:“Huynh coi chừng...” Trạm Nhượng Phi thấy Như Tiểu Ý còn quan tâm đến mình, không biết là vui hay buồn, nước mắt chảy ra lẫn vào trong máu, không có ai nhìn rõ được. Y rống lên một tiếng, xuất ra ba kiếm liên hoàn ép Hoàng Cửu thoái lui liên tiếp, y thừa cơ truy sát, phần nộ nói:“Được, ta liều cái mạng này đi cứu hắn, nhưng ta làm vậy là vì nàng không phải vì hắn.” Y nói chuyện phân thần, lại bị trúng một chưởng, cuối cùng không chịu được đau đớn kêu lên một tiếng.

Bên kia vang lên một tiếng la thảm, thì ra Hạng Tiểu Ảnh cuối cùng không chống đỡ nổi bị ngựa hất ngã, y cố gắng chống đỡ mấy kiếm nhưng cũng bị Tiêu Thiết Đường đánh bay, eo lưng bị trúng một đòn, tình hình thập phần nguy ngập.

Phùng Kinh, Mã Lương vung đao tiến lên, Tiêu Thiết Đường chột vung tay lên, năm điểm hàn quang phóng tới Mã Lương.

Mã Lương vừa nhảy lên tránh né vừa vung đao ngăn đỡ, nhưng bất quá chỉ đỡ được hai điểm, còn một điểm vẫn đánh trúng vào bụng y, y rên lên một tiếng rồi ngã lăn ra, còn hai điểm hàn quang chột chuyển hướng bay về phía Phùng Kinh. Phùng Kinh vung đao muốn tiến đến cứu huynh đệ không ngờ ám khí làm bay về y, trong lúc hốt hoảng chỉ đỡ được một điểm, còn một điểm đánh trúng vào vai y, đau đến mức cả đao cũng rơi xuống đất.

Thì ra ám khí đánh trúng hai người chính là Phi hoàng thạch. Tiêu Thiết Đường một tay phóng năm viên Phi hoàng thạch lập tức đã thương hai người, nhưng dẫu sao cũng bị ngăn trở chậm lại một chút, Trạm Nhượng Phi nhờ vào lực đánh của Tần Thất nhảy xổ tới một kiếm chém vào Tiêu Thiết Đường!

Tiêu Thiết Đường cười lạnh, “ngọn nến” xoay một vòng quanh thanh kiếm, đổi thủ thành công, một khi để y đánh trúng thì thanh kiếm này chỉ còn cách bỏ đi không dùng được nữa.

Chỉ là Trạm Nhượng Phi biến chiêu rất nhanh, mũi kiếm hạ xuống đâm thẳng vào hai mắt của tuần mã của Tiêu Thiết Đường.

Tiêu Thiết Đường quý ngựa như mạng sao có thể để người khác hại nó, “ngọn nến” quét ngang đánh dạt kiếm phong, tuy không còn ung dung như trước nhưng thanh thể càng thêm uy mãnh.

Y biến chiêu nhanh nhưng Trạm Nhượng Phi biến chiêu còn nhanh hơn, mũi kiếm hướng lên trên, vẫn đâm về phía Tiêu Thiết Đường, chỉ bất quá là đâm vào bụng dưới! Tiêu Thiết Đường lúc này biến chiêu không kịp, tay trái trống không chột búng ra một đồng tiền nhỏ, đập trúng vào mũi kiếm ngay khi còn cách bụng nửa xích làm mũi kiếm lệch qua sát bụng. Nói thì chậm nhưng mấy hành động đó diễn ra rất nhanh, “ngọn nến” của Tiêu Thiết Đường lại quét ngang về phía Trạm Nhượng Phi!

Hai người một chiêu ba lần biến hóa, đều là xảy ra trong thời gian điện quang hỏa thạch. Lúc này Trạm Nhượng Phi một kiếm không trúng, Tiêu Thiết Đường phóng ngựa nhảy lên hạ sát thủ, chột kiếm quang lóe lên, “tinh” một tiếng đỡ lấy “ngọn nến”, thì ra là Hạng Tiểu Ảnh kịp thời thu hồi trường kiếm thay Trạm Nhượng Phi đón tiếp một đòn lôi đình.

Người ngựa chạy sát qua nhau.

Như Tiểu Ý hô: “Các huynh cẩn thận.” Kỳ thật tình trạng của nàng mới thật sự nguy hiểm, trường kiếm đã bị song câu móc cứng.

Trạm Nhược Phi nghe tiếng Như Tiểu Ý, chỉ nghe từ “huynh” chứ không nghe từ “các” (nguyên văn là nhĩ môn: các huynh. Trạm Nhược Phi chỉ nghe từ “nhĩ” không nghe từ “môn”) thì thầm nghĩ: “Nàng còn quan tâm đến ta, ta vì nàng chết cũng có giá trị, để cho nàng nhớ mãi tình ý một đời của ta đã xả thân vì nàng, như vậy lại còn hay hơn...” Nghĩ đoạn y nói với Hạng Tiểu Ảnh: “Người đừng lo chỗ này, mau đến giúp sư muội!”

Hạng Tiểu Ảnh ngẩn người, nhìn y toàn thân đầy máu còn Tiêu Thiết Đường đang giục ngựa tiến tới, y đáp ứng: “Huynh...” Trạm Nhược Phi quyết ý cùng Tiêu Thiết Đường ngọc đá cùng ra tro liền mắng: “Tiểu Ý nguy hiểm, còn không mau đi!” Lúc này người thét ngựa hí, Tiêu Thiết Đường dĩ nhiên đã hành động.

Hạng Tiểu Ảnh thấy ái thê nguy hiểm, tình nghĩa không thể vẹn toàn cả hai, nghiêng răng đáp: “Được”. Đoạn y vung kiếm tiến tới chỗ Hoàng Cửu, Tần Thất.

Lúc Hạng Tiểu Ảnh chạy đến bên Như Tiểu Ý, Trạm Nhược Phi chỉ thấy trong lòng đau đớn. Ngay lúc này Tiêu Thiết Đường đã giục ngựa tới gần, Trạm Nhược Phi sớm đã gác chuyện sống chết ra ngoài, không thêm né tránh, vung kiếm nghênh tiếp, chỉ mong cho cả hai cùng chết, có thể làm cho Như Tiểu Ý cảm kích cả đời.

Võ công của Tiêu Thiết Đường hơn Hạng Tiểu Ảnh, kiếm pháp của Trạm Nhược Phi cũng cao hơn Hạng Tiểu Ảnh, đáng tiếc y đã bị thương. Nhưng Trạm Nhược Phi lúc này sử toàn chiêu số liều mạng, tục ngữ có câu: “Một người liều mạng, vạn người khó đương.” Tiêu Thiết Đường tự nhiên không muốn cùng Trạm Nhược Phi đồng quy ư tận cho nên trái lại đều phải tránh né, không dám ngạnh đấu với Trạm Nhược Phi, còn Trạm Nhược Phi thì không sợ hãi gì, Đôn Hoàng Kiếm Pháp thi triển hết mức.

Nhưng Tiêu Thiết Đường kỳ thuật thập phần ghê gớm, trong gian phá miếu mà y có thể khiến ngựa tung hoành bay nhảy giống như thi triển kinh công. Trạm Nhược Phi giao thủ cùng y mười sáu hiệp nhưng binh khí thủy chung chưa từng chạm vào nhau.

Lúc này Hạng Tiểu Ảnh, Như Tiểu Ý phu thê liên thủ cự địch, kiếm quang rực rỡ vang lên tiếng binh khí giao kích rất dễ nghe, Như Tiểu Ý uyển chuyển dịu dàng giữa tầng không dần dần văn hồi chiến cục.

Trạm Nhược Phi khóe mắt liếc qua, thấy Như Tiểu Ý và Hạng Tiểu Ảnh hai người kiếm pháp hợp bích, long phượng hòa minh, còn vừa rồi mình và sư muội hai người hợp kiếm, còn bây giờ lẻ loi, nghĩ lại giống như một giấc mộng xuân. Y cảm thấy lòng dạ nguội lạnh, cước bộ chậm lại bị ngựa đụng phải.

Trạm Nhược Phi trong lòng kinh hãi: “Ta chưa giết được Tiêu Thiết Đường mà lại bị chết như thế này thật là bất trí.” Ý tùy tâm sinh, mượn sức nhảy vọt về phía sau, lão đảo lui tới tám xích, đến gần bên người Lý Bố Y, nhất thời chưa đứng vững được.

Tiêu Thiết Đường quát lên một tiếng rồi giục ngựa phóng tới, Trạm Nhược Phi xoay người tránh né, “ngọn nến” của Tiêu Thiết Đường đã chém thẳng xuống!

Trạm Nhược Phi biết nội lực còn thua Tiêu Thiết Đường nhưng lúc này không thể tránh né chỉ cố sức vung kiếm nghênh tiếp!

“Tinh” một tiếng, “ngọn nến” đè chặt lên trường kiếm, Trạm Nhược Phi đang vất vả giữ vững thanh kiếm, đột nhiên hai “giọt nến” chảy ra từ trên “ngọn nến”.

Hai “giọt nến” này giống như là người cầm nến bất cẩn để nghiêng nên chảy xuống, “giọt nến” vừa chảy xuống lưng bàn tay Trạm Nhược Phi, tay y liền bốc khói đau đớn vô cùng.

Trạm Nhược Phi đau đớn không ghìm nổi thế đè của “ngọn nến”, đầu “ngọn nến” đã ngóc lên, từ đầu “ngọn nến” phóng ra một vật giống như ngọn lửa bay thẳng vào trước ngực Trạm Nhược Phi.

“Ngọn nến” đè kiếm, “giọt nến” đã thương người, “lửa nến” càng thêm mù mịt không cách nào né tránh được.

Ngay lúc này, con ngựa của Tiêu Thiết Đường hí dài một tiếng, khuyu vó ngã xuống.

Lý Bồ Y trong sát na đã phóng cây gậy trúc đâm vào cổ ngựa, với công lực của Tiêu Thiết Đường mà cũng không thấy đối phương xuất thủ thế nào mà ngựa đã ngã xuống, người cũng bị hất bay đi, “ngọn nến” đang đề lên trường kiếm chuyển hướng làm cho “lửa nến” bắn vào ngực y!

Tiêu Thiết Đường rống lên một tiếng, rơi khỏi yên ngựa!

Trạm Nhược Phi chớp lấy cơ hội khó có này, một kiếm đâm thẳng vào tiểu phúc của Tiêu Thiết Đường.

Tiêu Thiết Đường vốn đang đứng dậy, sau khi trúng một kiếm, thân hình bắn lùi ra sau, rút ra khỏi thanh kiếm. Huyết hoa rải thành một đường dài trông rất kinh tâm.

Tiêu Thiết Đường miễn cưỡng đứng dậy, chỉ Lý Bồ Y nói: “Người...” Trạm Nhược Phi lúc này mới phát hiện ra Tiêu Thiết Đường bất quá chỉ là một người cao không đầy năm xích, không lạ y cần cưỡi ngựa để làm tăng thanh thế, một khi rời khỏi kiện mã thì lộ ra thân hình ngũ đoản.

Chỉ thấy Tiêu Thiết Đường điên cuồng rống lên: “Vì sao?...” Đột nhiên y vùng tay phát ra ba mũi thiết lê hình chữ phẩm bắn tới Lý Bồ Y!

Nếu như ba mũi thiết lê này bắn về phía Trạm Nhược Phi, Trạm Nhược Phi nhất định tránh không khỏi vì y đã chịu phải hai lần trọng kích của Tiêu Thiết Đường nhưng ba mũi thiết lê này lại phóng tới Lý Bồ Y!

Nếu không nhờ Lý Bồ Y kịp thời giết chết tọa kỵ của Tiêu Thiết Đường thì hôm nay Trạm Nhược Phi sớm đã chết rồi.

Tiêu Thiết Đường hiển nhiên là hận Lý Bồ Y nửa đường phá rối.

Trạm Nhược Phi thấy Tiêu Thiết Đường hung hãn như thế, sợ rằng Lý Bồ Y không đỡ nổi nhưng y tới ứng cứu không kịp, trong lòng giận dữ xông thẳng tới Tiêu Thiết Đường.

“Vù” một tiếng, trường kiếm đã xuyên qua ngực Tiêu Thiết Đường, Tiêu Thiết Đường lão đảo lùi lại bảy tám bước, thều thào nói.

“Người ... thật sự là Thần tướng... Lý Bồ Y?”

Chỉ thấy Lý Bồ Y vẫn ngồi yên như cũ, ba mũi thiết lê bắn tới y thần kỳ vô cùng chọt nửa chừng bị một cỗ lực lượng thần bí làm cho biến mất.

Lý Bồ Y sắc mặt ngưng trọng gật đầu.

Tiêu Thiết Đường ngược mặt lên trời rống lớn: “Ta... Tiêu Thiết Đường.” Thanh âm đột nhiên ngưng bật, y ngã quỵ trong vũng máu.

Trạm Nhược Phi thầm lau mồ hôi lạnh, lo ngại nhìn Lý Bồ Y. Thái Bá lại gần, rút ra một thanh nhuyễn kiếm từ eo lưng nói với Trạm Nhược Phi: “Công tử, thiếu gia phu nhân bên kia vẫn còn chờ ngài viện thủ.”

Trạm Nhược Phi giật mình tiếp lấy thanh kiếm, chỉ thấy Hạng Tiểu Ảnh, Như Tiểu Ý phu phụ đang ép bức Hoàng Cửu, Tần Thất, chỉ là trên người họ bị thương không nhẹ, nhất thời không hạ nổi Hoàng Cửu, Tần Thất.

Trạm Nhược Phi chăm chú nhìn thân kiếm, kiếm quang trong suốt, phản chiếu gương mặt nửa bên nhuộm máu trông rất đáng sợ. Y cười khổ nói: “Được, để ta làm người tốt đến cùng vậy.” Nói đoạn y phóng kiếm đâm ra, gia nhập vòng chiến.

6. Thị Thùy Sát Tử Na Hải Tử (là Ai Giết Đứa Bé?)

Trạm Nhược Phi trong lòng thầm nghĩ: “Hiện tại tuy tươi đẹp như cầm sắt tương hòa nhưng Tiểu Ý vẫn thuộc về trượng phu của nàng, chỉ cần giết chết hai người này thì nàng sẽ không còn gặp lại ta nữa...” Y thời niên thiếu hết lòng yêu thích Tiểu Ý sư muội, mỗi nét cười mỗi tư thái của nàng đều khắc sâu trong lòng y. Nhưng sư phụ sư mẫu ham mê quyền thế địa vị của Hạng Trung, thay cha mẹ làm chủ cho Tiểu Ý khiến y không cách nào biểu đạt được tình cảm... Cho nên sau khi y học kiếm thành tài đã phát thệ tìm

cho được nàng nhưng Hạng gia sa sút, cả nhà đều bị Cấm y vệ giết chết, Hạng thị phụ phụ thất tung... Y lãng tích giang hồ nhiều năm nay cứ một mực cầu xin trời cao thương xót phù hộ cho Tiểu Ý bình an vô sự và cho y có ngày được gặp lại nàng để hai người cùng sống cuộc sống thần tiên... Mấy ngày trước cuối cùng trên hoang đạo trời cao cũng thương xót cho y được gặp lại Tiểu Ý. Nhưng mà Tiểu Ý không để ý đến y, giả như chưa từng quen biết, ban đầu y còn nghĩ do sự muội ở bên Hạng Tiểu Ảnh nên không tiện biểu lộ, vì vậy mới đóng mặt dày đi theo... Nhưng đến trận chiến ngày hôm nay y mới biết rằng quá khứ tươi đẹp chỉ còn là cơn mộng, từ nay về sau chỉ còn mình y cô đơn chiếc bóng thê lương. Y thực sự mong mỗi trận chiến này sẽ không bao giờ chấm dứt.

Như Tiểu Ý trong lòng vừa gấp vừa bất an. Năm xưa khi nàng còn trẻ tuổi không phải là vô tình đối với sư ca, trước khi đến Hạng gia thực sự đã có mấy lần không dứt được tơ tình lẫn quẩn, nhưng sau khi vào Hạng gia biết Hạng Tiểu Ảnh trung hậu thật thà, khí tiết thanh kỳ, đối đãi với nàng rất tốt thì trong lòng nàng sớm đã quên đi tác lòng luyến ái của sư ca ngày trước... Nhất là lúc này nàng và phu quân hai người lâm cơn hoạn nạn lưu lạc thiên nhai, không biết đã trải qua bao nhiêu khổ nạn, tránh khỏi biết bao cuộc truy sát, hoàn toàn dựa dẫm vào nhau, lại còn hải tử tiểu Thạch Đầu nàng luôn sủng ái... Nàng sao còn có thể vương tơ tình với Trầm sư huynh cho được? Nhưng y vừa rồi một hai gì đều gọi là sư muội, phu quân lẽ nào nghe mà không biết? Nếu như nghe được, có khi nào y sinh lòng ngờ vực với nàng hay chăng?... Nghĩ đến đây, lòng nàng càng thêm rối loạn, sau khi giết chết hai người này thực sự chẳng biết ứng phó thế nào giữa cục diện ba người.

Như Tiểu Ý lòng dạ rối loạn, Hạng Tiểu Ảnh dễ thường lòng không rối loạn? Y nghe được tên thư sinh này bị thiết gọi ái thê của mình như vậy thì liền minh bạch nhưng trong lòng vẫn nghĩ: “Không phải thế, Tiểu Ý trước giờ đối với y rất tốt...” Nhưng thấy Trầm Nhược Phi si tình như thế quyết không phải là giả vờ, nếu như tên thư sinh này vô lại đến thế Tiểu Ý sao đối gạt không nói cho mình biết?... Lại nghe bọn họ gọi nhau y liền biết trước đó họ chính là sư huynh muội. Y nghĩ đến thân mình giờ đây lạc phách giang hồ chỉ làm cho Tiểu Ý chịu khổ vì y, còn thư sinh họ Trầm kia một mực si tình... Y thật muốn nói với Tiểu Ý, bảo nàng đừng quan tâm đến y, chỉ cần đưa tiểu Thạch Đầu cho y, hai cha con cùng nhau nương tựa mà sống, Tiểu Ý muốn theo ai thì theo... Nhưng y nghĩ đến nếu như Tiểu Ý chọn cách rời bỏ y thì trong lòng đau như dao cắt, chiêu thức không còn khí lực. Y nhìn không được liếc nhìn Tiểu Ý, Tiểu Ý không dám nhìn y mà lại nhìn vào Trầm Nhược Phi vì nàng biết đây chính là lần hợp bích xuất thủ cuối cùng. Ba người đều có suy nghĩ riêng, Tần Thất, Hoàng Cửu nhìn nhau một cái đột nhiên song câu liền thủ toàn lực đánh vào hướng Như Tiểu Ý!

Như Tiểu Ý đang trong lúc phân vân khó xử không kịp chiết chiêu. Trầm Nhược Phi, Hạng Tiểu Ảnh đều kinh hãi vội vàng chen người che đỡ nhưng hai người thấy đối phương đồng thời xuất thủ thì đều rất mất tự nhiên.

Chớp mắt Hoàng Cửu, Tần Thất hai người một chạy ra ngoài, một sấn vào trong!

Hoàng Cửu lớn tiếng nói: “Gọi đi.”

Tần Thất lại hét lên: “Tiêu”

Thị phóng vào trong miếu, lao thẳng đến chỗ hai đứa trẻ, Lý Bố Y hét lớn: “Không thể thả hổ về rừng! Hai người này đều là cao thủ Nội Hán, nếu như có thể về đến kinh thành thì Hạng thị phụ phụ dám giết Cấm quân không biết sẽ gặp bao nhiêu phiền phức, còn khiến cho nhiều người vô tội bị liên lụy!”

Trầm Nhược Phi, Hạng Tiểu Ảnh, Như Tiểu Ý ba người đều giật mình.

Lý Bố Y bay lên, thân hình như lá cờ no gió chặn ngang đường Hoàng Cửu.

Hoàng Cửu ghim người lại, định tìm hướng trốn đi thì Trầm, Hạng, Như ba người nhất tề đâm kiếm vào sau lưng hắn.

Đồng thời Tần Thất nắm ngón tay cong lại, sắp chụp trúng Thạch Đầu bỗng Thái Bá vung song chưởng đánh thẳng vào thiên linh cái của Tần Thất!

Tần Thất không ngờ đến lão già đứng thẳng người không nổi, này giờ không hề xuất thủ lại là hảo thủ trong Ung Trảo Môn, ngọn trảo bổ xuống Thạch Đầu nửa chừng đã bị Thái Bá gạt văng.

Trạm, Hạng, Như đều xuất thủ đâm ngã Hoàng Cửu rồi quay lại cứu Thạch Đầu. Hạng Tiểu Ảnh và Như Tiểu Ý nóng lòng lo cho con càng thêm gấp rút nhưng vừa xoay người thì lại thấy Thái Bá một trảo đánh chết Tần Thất, cả người giống như bị đinh đóng vào tường bất động.

Thạch Đầu Nhi còn ở dưới bàn tay kia của y.

Trạm Nhược Phi không ngờ Thái Bá có võ công nhưng y đối với Thái Bá tình không quen thuộc như Hạng thị phụ phụ nên ngược lại không hề kinh hãi, y lao tới nửa đường thấy Tần Thất đã chết liền hạ xuống đất, nghĩ rằng trận chiến này đã kết thúc, trong lòng lại dấy nỗi buồn thương.

Sát na Thái Bá xuất thủ đánh Tần Thất, Thạch Đầu Nhi và A Châu đột nhiên giống như mất đi không chế, rời khỏi Thái Bá, ngã nhào về hướng Trạm Nhược Phi!

Trạm Nhược Phi ngẩn người, sợ hai đứa trẻ này đụng nhau bị thương, vội vàng đỡ lấy chúng. Ngay lúc này, Lý Bồ Y kêu lên “a” một tiếng.

Lúc Lý Bồ Y kêu lên, Hạng thị phụ phụ không biết đã xảy ra chuyện gì, cho đến lúc Hạng Tiểu Ảnh và Như Tiểu Ý định thần nhìn lại, chỉ thấy Trạm Nhược Phi đang giang tay giữ hai đứa trẻ lại, nhưng tay trái của y dính đầy máu tươi. Hài tử bên tay trái của y lại là Thạch Đầu Nhi, máu tươi không ngừng chảy ra từ đầu nó.

Hạng thị phụ phụ không hện mà cùng la lên lao về phía Trạm Nhược Phi!

Thái Bá đứng bên này đã nhìn rõ tình hình kinh ngạc la lên: “Sao lại...”

Tiểu Châu sợ quá khóc òa lên!

Lúc này Hạng Tiểu Ảnh phụ phụ đã tới trước mặt Trạm Nhược Phi. Trạm Nhược Phi nhìn thấy Hạng Tiểu Ảnh hung hăng như vậy thì y đứng ngẩn ra, mặc cho Hạng Tiểu Ảnh đoạt lấy Thạch Đầu Nhi trong tay y. Trạm Nhược Phi trong lòng hơi tức giận nghĩ: “Người dù có muốn lấy con về cũng không cần làm thế...” Y không hề để ý đến Như Tiểu Ý đang rơi nước mắt. Nàng ta quát: “Người...” Rồi tung một chưởng vào ngực y.

Trạm Nhược Phi lão đảo thối lui liên tiếp bảy, tám bước, trong lòng bi khổ nghĩ: “Ta vừa cùng các người chống địch, phụ phụ các người lại liên thủ giết chết ta...” Khí uất cùng cực làm y thổ ra một ngụm máu tươi, run giọng nói: “Tiểu Ý, muội... muội giỏi lắm...”

Nói đến đây y đột nhiên ngừng lại.

Cuối cùng y cũng phát hiện có chỗ không đúng, hài tử đang được Hạng Tiểu Ảnh ôm trên tay máu me đầy mặt, cả đầu ướt đầm máu.

Y nhìn thấy tình cảnh như vậy, cảm thấy lòng bàn tay ảm ướt, liếc mắt nhìn thử thì thấy bàn tay đầy máu, trong lòng y vừa kinh ngạc vừa mê mang không hiểu chuyện gì.

Lý Bồ Y đã đi đến bên người Hạng thị phụ phụ, lau sạch mặt mũi Thạch Đầu, cả nửa ngày không nói tiếng nào. Lúc này thì ai cũng nhận ra Thạch Đầu Nhi đã bị người ta dùng sức đánh vỡ đầu mà chết.

Ai mà nhẫn tâm hạ thủ đối với một đứa trẻ còn nhỏ tuổi như thế chứ?

Trạm Nhược Phi run rẩy nhìn bàn tay của mình, y vẫn chưa hiểu rõ vừa rồi xảy ra chuyện gì. Như Tiểu Ý khóc lóc rút kiếm chỉ y mắng: “Người?... Người quá độc ác, đối với một đứa trẻ mà cũng hạ độc thủ!”

Trạm Nhược Phi trong lòng nặng nề, lẽ nào thực sự do y căm ghét hài nhi do sư muội và Hạng Tiểu Ảnh sinh hạ nên bất tri bất giác đã hạ thủ sao? Y trong lúc mơ hồ, lại thêm mất máu quá nhiều nên không kịp giải thích.

Như Tiểu Ý thấy y không giải thích liền nhận định y do yêu mà sinh hận nên đã giết con mình. Nàng đâm thẳng một kiếm vào tim Trạm Nhược Phi để báo thù!

Trạm Nhược Phi thấy Như Tiểu Ý không hiểu lòng dạ của mình cũng không muốn phân trần, nhắm mắt tình nguyện chết dưới kiếm Như Tiểu Ý!

Như Tiểu Ý đang muốn đâm tới chợt tay phải bị người giữ lại, nàng giận dữ trừng mắt nhìn, thì ra là trưởng phu. Hạng Tiểu Ảnh bị thương hỏi Trạh Nhược Phi: “Nếu như ngươi chân tâm đối đãi Tiểu Ý, Tiểu Ý vẫn còn mong nhớ ngươi thì các ngươi có thể cùng nhau ra đi, ta sẽ không làm phiền... Nhưng ngươi vì sao lại hạ độc thủ với một đứa trẻ vô can?”

Như Tiểu Ý thấy trưởng phu không hiểu lòng mình, lại thấy con mình trán đầy máu tươi thì đột nhiên khóc lớn. Nghe tiếng khóc của Như Tiểu Ý, Trạh Nhược Phi đột nhiên bừng tỉnh, y tịnh không hề giết chết hài tử đó, y không thể để cho Như Tiểu Ý hận y cả đời.

“Không” Y lớn tiếng nói: “Ta không hề giết nó.” Nhưng trên tay y dính đầy máu, y cố sức nhớ lại mọi chuyện vừa qua, biện bạch: “Đứa trẻ lúc chạy đến bên ta thì đã chết rồi.”

Như Tiểu Ý biết sư huynh trước giờ chưa từng nói dối. Một người cao ngạo không bao giờ dối trá, huống hồ sư huynh càng là người cao ngạo tới tận cốt tủy. Nàng đột nhiên nghĩ lại, trừng đôi mắt đẹp nhìn Thái Bá, gần từng chữ: “Thái Bá, rốt cục ông là ai?”

Thái Bá lão gia nhân này ba mươi năm trước mới vào trong Hạng phủ. Hạng Tiểu Ảnh thấy ông ta già cả trung thành mới thu lưu ông, đến khi nhện không được chuyện Hạng phủ trợ Trạh vi ngược mới bỏ ra ngoài. Trên đường đi Thái Bá lúc nào cũng trung thành cẩn cẩn nhưng ông ta chưa bao giờ nhắc tới chuyện gia đình, hôm nay lúc ông xuất thủ đã dùng Ứng Trảo Công giết chết Tần Thất, còn hai đứa trẻ chính là từ chỗ của ông ta chạy qua Trạh Nhược Phi.

Thái Bá nước mắt ràn rụa, xem ra vì Thạch Đầu Nhi chết đã làm ông thập phần thương tâm. Hạng Tiểu Ảnh lúc này chợt nhớ tới Thái Bá không chỉ có võ công mà chỉ vào lúc tối hậu mới xuất thủ giết chết Tần Thất chứ tịnh không hề xuất thủ giải cứu lúc mình lâm vào hiểm cảnh, y không tìm được nghi ngờ, đột nhiên hỏi: “Ông là gì của Đại Lực Ứng Trảo Tần Giang Hải?”

Đại Lực Ứng Trảo Tần Giang Hải chính là một trong một trăm hai mươi chín danh tướng của nghĩa quân Thái Bình Vương Lý Hồ Tử, đạo nghĩa quân này đã bị Ngự sử Hạng Trung tiểu phi giết chết tại Trúc Sơn. Nguyên lai nơi đó núi hoang tiếp nối, nông dân đa số đều ở trong núi khẩn hoang tịnh không tham gia kháng bạo nhưng Hạng Trung ham lập công lớn nên đột ngột tấn công, hạ lệnh trăm thảo trừ căn, đồ sát hơn mười vạn người, trong đó có tới chín phần là người vô cơ bị hại. Đồng bào gia tộc của Lý Hồ Tử đều chết thảm, cả người già phụ nữ trẻ nhỏ cũng không tránh khỏi cái chết, xác đầy sơn cốc, trước khi chết còn bị lăng nhục tàn bạo. Hạng Trung vì để biểu dương công đức cái thế của mình đã bắt người khác ca tụng hắn, lập bia tán tụng, lưu truyền hậu thế. Người đời đau đớn gọi bia đó là Trụ lệ bi.

Đại Lực Ứng Trảo Tần Giang Hải cũng chiến tử trong trận đó, còn cả nhà Lý Hồ Tử đều bị tru diệt. Bởi vì Thái Bá sử dụng chính là Đại Lực Ứng Trảo không truyền ra ngoài nên Hạng Tiểu Ảnh mới hỏi vậy.

Thái Bá cười bi thương: “Ta chính là Ứng Kích Trường Không Tần Thái! Ta tiềm nhập Hạng gia chính là vì bốn chữ Báo Cừ Tuyệt Hận! Người nhà ta đều bị lão thất phu Hạng Trung giết sạch, ta giả trang làm nô bộc mục đích là giết sạch con cháu nhà họ Hạng! Nhưng mà...” Lão mười ngón tay vươn ra, cơ mặt co giật thập phần thống khổ.

Thái Bá này vốn là em của bộ tướng năm xưa Tần Giang Hải của Lý Hồ Tử, chính là Ứng Kích Trường Không Tần Thái. Mấy năm nay vì báo cừ tuyệt hận lão đã bị hành hạ không có hình người. Hạng Tiểu Ảnh sắc mặt trắng nhợt tự biết phụ thân Hạng Trung quả thật tự làm tự chịu thực sự đã quá tàn nhẫn vô lý nên phải gánh hậu họa. Như Tiểu Ý vùng kiếm nói: “Ông muốn báo cừ thì giết bọn ta được rồi, hạ thủ với một đứa trẻ vô can còn là anh hùng hảo hán sao?...”

Tần Thái thân hình run rẩy, cả xương cốt cũng kêu răng rắc nói: “Nhưng mà ta không giết nó.” Trạh Nhược Phi giận dữ vùng kiếm mắng: “Còn nói không có! Ngươi giết nó còn giá họa lên người ta.” Y nghĩ tới người này tâm địa xấu xa ác độc suýt chút nữa đã làm cho Như Tiểu Ý hận hắn cả đời thì càng nghiêng răng cắn hận, muốn lao qua chém chết lão!

Chợt nghe một tiếng quát: “Dừng tay”.

Trạh Nhược Phi quay đầu lại nhìn, thì ra người vừa lên tiếng chính là Giang hồ tướng sĩ Lý Bồ Y. Trạh Nhược Phi biết người này có ơn cứu mạng với y không dám cãi lại. Hạng Tiểu Ảnh phụ phụ còn đang hoài nghi, lúc trước Lý Bồ Y dùng một thanh trúc trượng giao thủ với Tiêu Thiết Đường, rồi sau đó đâm ngã

kiện mã, chặn đường chạy của Hoàng Cửu, rõ ràng là võ công cao không thể dò nhưng vẫn chưa toàn lực xuất thủ. Hai người trong lòng không nén được nghi ngờ, chỉ nghe Lý Bồ Y nói.

“Xin chư vị dừng tay, hài tử đáng thương này không phải do Tần Thái giết.”

Như Tiểu Ý bị thương nói: “Không phải lão giết lẽ nào do người giết sao?” Nàng nguyên cũng không phải là không biết giảng lý như vậy, chỉ là buồn thương cực độ làm cho cư xử khác hẳn thường tình.

Lý Bồ Y lắc đầu than: “Lão thực sự là Ứng Kích Trường Không Tần Thái năm xưa nhưng lão không hề hạ thủ giết đứa bé, bởi vì...” Nói đến đây y dùng ánh mắt bình hòa nhìn Tần Thái.

Tần Thái thân hình run lên nhìn thi thể của tiểu Thạch Đầu mà Như Tiểu Ý đang ôm trong lòng bước tới. Như Tiểu Ý thấy lão mặt đầy nước mắt tuyệt không phải là giả dối nên không khinh suất ra tay. Tần Thái nhìn khuôn mặt anh tuấn khả ái của Thạch Đầu bị máu nhuộm đỏ, lấy tay lau trán cho nó nói: “Ta tới Hạng phủ là vì muốn giết sạch con cháu Hạng gia, làm cho Hạng Trung biết nỗi đau tuyệt hậu nhưng sau khi ta vào Hạng phủ, thiếu gia... cả phu nhân cũng đối đãi với ta rất tốt. Các vị không phải cùng một giuộc với tên lão tặc Hạng Trung cho nên không biết vì sao ta không thể hạ thủ... Ài... Vì thế khi hai vị rời khỏi Hạng tướng quân ohử ta đã tự nguyện đi theo, hy vọng tận lực bảo hộ... Thiếu gia phu nhân... Tiểu Thạch Đầu giống như con của ta... ta làm sao có thể hạ thủ...” Nói đến đây, lão đau lòng quá khóc không thành tiếng, phản thủ đánh mình một tát, tự mắng: “Tần Thái, người không được như thế, Hạng Trung hại người gia phá thân vong, vô cớ chết oan, người còn khóc cái gì... Đó là tên cừu nhân lớn nhất nha...” Nhưng dù cho nửa bên má bị đánh sưng vẫn không ngăn được dòng lệ, lão nhìn thấy thi thể của Thạch Đầu Nhi thì nước mắt lại ào ào tuôn chảy.

Như Tiểu Ý lạnh giọng nói: “Rốt cục là ai giết con ta?”

Mọi người đều sững sờ. Không phải là Trạm Nhược Phi, cũng không phải là Tần Thái thì còn có ai? Chỉ nghe Lý Bồ Y chậm rãi nói: “Đều là do ta sơ ý.”

Trạm Nhược Phi, Hạng Tiểu Ảnh, Như Tiểu Ý, Tần Thái, thậm chí cả Phùng Kinh, Mã Lương cũng đều kinh hãi, nếu như thực sự là do giang hồ tướng sĩ này hạ thủ thì người này võ công xuất thần nhập hóa, cả bọn cùng liên thủ vị tất đã là đối thủ của y.

Chỉ nghe Lý Bồ Y trầm giọng nói: “Tiêu Thiết Đường, người bước ra đây.”

Mọi người càng thêm kinh ngạc, Lý Bồ Y nói: “Ta bước vào tòa miếu này, thấy hoàn cảnh tình thế trước miếu thì biết sẽ xuất hiện một trường chiến đấu không thể tránh khỏi được. Nhìn thấy các vị khí sắc đều mang sát khí nhưng không phải là tướng đoản mệnh, nhất định có thể gặp hung hóa cát, ta chỉ không yên tâm là hài tử này phần trán gồ ghề, tuy mắt mũi xinh đẹp nhưng mày xé rách mắt lộ, ấn đường có sát khí, sắc mặt có khí đen, sợ rằng khó qua nổi, nên ta một mực không xuất thủ, toàn lực trấn giữ bên người nó vì đêm nay chân chính nguy hiểm khó qua được chính là nó, không phải là các vị... Nhưng...” Lý Bồ Y thở dài nói: “Đáng tiếc, tạo hóa trêu người, sinh tử có số, người tính không bằng trời tính, nhìn ra được tới đó nhưng vẫn không tránh khỏi bị hại. Lúc cuộc chiến kết thúc, ta biết không thể để cho Hoàng Cửu trở về thông báo tin tức cho nên ra mặt ngăn cản, rời khỏi cửa miếu thì ngay lúc đó Thạch Đầu Nhi bị hại.”

Phùng Kinh không phục đứng dậy nói: “Thầy bói, người khác cần gì gia hại tính mạng một đứa trẻ vô can?”

Lý Bồ Y chậm rãi nói: “Bởi vì hần biết hôm nay không thể chạy thoát nên gây loạn để thừa cơ trốn đi.”

Mã Lương càng thêm không phục: “Uy, thầy bói, chuyện trốn đi có quan hệ gì với đứa trẻ? Bọn ác nhân đều đã chết sạch, còn có ai mà phải nhân loạn bỏ chạy?”

Lý Bồ Y nói: “Ác nhân vĩnh viễn không bao giờ chết sạch, cũng giống như hảo nhân không bao giờ biến mất.” Y lạnh lùng quát lên: “Tiêu Thiết Đường, người đừng giả vờ nữa. Người nhắm trúng vào quan hệ của Trạm công tử và Hạng thị phu phụ, cả đến Tần Thái thâm tàng bất lộ cũng bị người phát giác. Người muốn cho mấy người bọn họ tàn sát lẫn nhau cho người dễ bề hạ thủ hoặc chạy trốn.”

Lý Bồ Y nói xong, lúc này gió thổi ào ào, làm đóm lửa còn lại trên mặt đất bay lên chiếu ánh sáng lên gương mặt của mọi người lúc vàng lúc xanh. Mọi người nhìn qua, chỉ thấy cái chết của Tiêu Thiết Đường rất đáng sợ, máu chảy ra đã biến thành màu đỏ sẫm, thấm ướt đất khô, rõ ràng là đã chết từ lâu, sao Lý Bồ Y còn nói rằng hần giả vờ? Trong lòng ai cũng đều phát lạnh.

Lý Bồ Y thấy mọi người nhìn tử thi nằm trên mặt đất gần “ngọn nến” thuận miệng nói: “Người này không phải là Tiêu Thiết Đường.”

Hạng, Như, Trạ, Phùng, Mã, Tần đều kinh ngạc. Lý Bồ Y chậm rãi nói: “Đây chỉ là quỷ thể mạng thôi, hẳn chỉ là Cửu Mệnh Miêu Đường Cốt, hẳn đến đây chính là phụng mệnh hành sự cùng Song Thử tiến hành kế hoạch đã an bài từ trước nhằm bắt đệ đệ của Tần Giang Hải, con và dâu của Hạng Trung, tất cả đều giải quyết một lượt... Nhưng đến lúc xuất thủ, Tiêu Thiết Đường chân chính lại không dám ra mặt, còn Song Thử Nhất Miêu tất nhiên vẫn phải động thủ vì chúng cho rằng đến phút cuối cùng Kiểm Giáo của chúng sẽ ra tay, vì vậy bọn chúng đều đã chết ở đây.”

Mọi người thấy tử trạng của Đường Cốt rất đáng sợ, hai mắt trợn ngược, máu me khắp người, tiểu nữ hài A Châu sợ hãi kêu lên một tiếng rúc vào lòng Trạ Nhược Phi. Lý Bồ Y vội quát: “Đứng yên! Người mà còn chạy một bước thì ta giết chết không tha!”

Tiểu Châu khóc: “Người đó rõ ràng đã chết rồi, người còn nói là chưa chết...” Lý Bồ Y cười lạnh một tiếng, Phùng Kinh cảm thấy tên thầy bói này nói chuyện quá đổi kinh dị thuận miệng nói: “Lẽ nào người từng gặp qua Tiêu Thiết Đường chân chính?”

Lý Bồ Y nói: “Tiêu Thiết Đường chưa chết, Đường Cốt chịu ba đòn nặng mới chết. Cho dù là Cửu Mệnh Miêu nhưng rốt cục hẳn thực có chín cái mạng sao? Các vị nếu không tin có thể tới kiểm tra, bất luận là vũ khí “ngọn nến” từ đầu hẳn sử dụng cho đến các loại ám khí “giọt nến”, Phi hoàng thạch, Thiết lê, cương thiết trên đó đều có khắc chữ Đường, rõ ràng là người của Đường môn...” Nói đoạn y cầm một khối phi hoàng thạch dưới đất lên, đưa sang cho mọi người xem, quả nhiên là bề mặt có khắc một chữ Đường. Lý Bồ Y nói tiếp: “Đây chính là dấu hiệu của đệ tử Đường môn trong Nội Hán, Đường Cốt.”

Mọi người đều thở phào, Lý Bồ Y nói: “Tiêu Thiết Đường không chỉ chưa chết mà hẳn đang còn ở nơi này. Hãy nhớ lại lúc Tần Thất tiến vào rõ ràng là có chỗ dựa nên không sợ hãi gì, lúc Đường Cốt chết còn kêu tên của Tiêu Thiết Đường, Hoàng Cửu lúc tuyệt vọng bỏ chạy đã kêu lên những gì, còn Tần Thất tiến vào hai đứa bé không phải là để giết chúng mà là...” Ánh mắt của mọi người không nhìn được đều nhìn chăm chú vào tiểu nữ hài A Châu.

Tiểu Châu không hề kinh sợ, cũng không hoảng hốt, nó chỉ hỏi ngược lại một câu: “Nội Hán Kiểm Giáo Tiêu Thiết Đường lẽ nào là một nữ hài như ta sao?”

Lý Bồ Y mỉm cười nói: “Người hóa trang rất giỏi, chỉ cần người không ra tay thì bọn ta không có cách chứng minh người là Tiêu Thiết Đường, cũng không thể đoán được bé gái thiên chân khả ái như vậy mà lại hạ độc thủ. Đáng tiếc...” Lý Bồ Y than: “Đáng tiếc hôm nay người gặp phải một thầy coi tướng, cho nên vô luận có làm sao cũng không chạy thoát được.”

Lý Bồ Y ngừng lại một chút rồi nói: “Một người muốn làm gì, đã làm gì hoặc nghĩ tới chuyện này chuyện khác, tuổi tác có lớn thì cũng có thể hóa trang được nhưng không dấu được lòng bàn tay của mình... Chỉ tay các loại thiên văn, địa văn, nhân văn, ngọc trụ văn trong bàn tay người đều lộ ra rất rõ.”

Tiểu Châu nắm chặt tay, ánh mắt càng lúc càng hẹp thành một đường chỉ nhỏ, hẳn chậm chậm nói: “Người nói đúng.” Hẳn lại tha một tiếng nói: “Ta dấu không được người.”

Hạng Tiểu Ảnh, Trạ Nhược Phi, Như Tiểu Ý, Tần Thái đều chấn động, hẳn không thể lao tới vùng kiếm chém chết hẳn. Lý Bồ Y lắc đầu nói: “Các vị thứ cho ta nói thẳng, nếu như hẳn thực sự là Tiêu Thiết Đường thì các vị xuất thủ chỉ làm tăng cơ hội trốn thoát cho hẳn mà thôi.”

Bọn Hạng Tiểu Ảnh nghe được biết Lý Bồ Y đã nắm chắc trong tay, không hiểu vì sao họ đối với người này rất có lòng tin, cho nên không hề cử động. Chỉ thấy cơ mặt của “Tiểu Châu” dần dần dần ra, càng lúc càng dần, nếp nhăn cũng nhiều thêm, thanh âm non nớt của nữ hài dần dần biến thành trầm đục: “Ta lúc đầu cùng Nhất Miêu Nhị Thử định tới đây giết chết bọn phản đồ Hạng, Như, Trạ, Tần bốn tên... Đầu tiên ta hóa trang thành nữ hài cô khổ dụ cho Trạ Nhược Phi thu dụng rồi lợi dụng thời cơ thăm dò xem Tần Thái giả mạo làm gia nhân bên Hạng Tiểu Ảnh có phải là có quan hệ gì với dòng dõi của Lý Hồ Tử đã thất tung hay không...”

Nói tới đây, thanh âm của “Tiểu Châu” đã biến thành âm thanh thô tháo của nam nhân, sắc mặt cũng biến đổi kỳ dị.

“Đáng tiếc ta không ngờ Tần Thái giả mạo làm nô phó tiềm nhập vào Hạng phủ chỉ vì muốn báo cừu... Còn hậu nhân chân chính của Lý Hồ Tử lại chính là Thần Tướng Lý Bồ Y danh chấn giang hồ...” Lúc này mọi người đều “ồ” lên một tiếng, khi Hạng Trung suất lãnh đại quân giết hết nhân mã của Lý Hồ Tử thì trong đám con của Lý Hồ Tử xác thực có một người may mắn thoát chết, thì ra chính là thầy bói trước mắt!

Tiêu Thiết Đường than một tiếng: “Thượng cấp tuy ra lệnh trăm thảo trừ căn, điều tra hậu nhân của Lý Hồ Tử là nhiệm vụ trọng yếu nhất, nếu như làm được sẽ có trọng thưởng... nhưng ta nếu biết được Lý Bồ Y chính là hậu nhân của Lý Hồ Tử thì dù có ăn gan hùm mật gấu cũng không dám đi làm.” Hắn cười khổ nói: “Nhưng Tần Thất, Hoàng Cửu, Đường Cốt bọn chúng theo ước hẹn lúc đầu động thủ ta cũng không tiện ra mặt ngăn cản... Hơn nữa người thủy chung không ra khỏi miếu hiền nhiên là đã biết có địch nhân ẩn nấp trong này, ta chỉ có thể giết chết đứa trẻ gây cảnh hỗn loạn, làm cho người ta sinh nghi với Tần Thái, Trại Nhược Phi thì mới có thể nhân cơ hội người không chú ý mà chạy trốn...”

Lý Bồ Y chậm rãi nói: “Đều là do ta không tốt không cứu được đứa bé. Nhưng người sai rồi, nếu người không giết Thạch Đầu Nhi có lẽ còn có cơ hội chạy thoát. Vô cớ giết người, thiên lý khó dung.” Tiêu Thiết Đường cười thảm nói: “Ta biết, Hôm nay rơi vào tay người ta cũng không còn gì để nói. Ta tự nhiên biết giải quyết...” Nói đoạn, ánh mắt hắn lóe lên ánh sáng giảo hoạt quái dị.

“Nhưng trước khi chết ta cũng còn muốn thử xem một lần.”

Lý Bồ Y bình thản nói: “Được.” Lúc Lý Bồ Y nói từ “được” thần thái trở nên tôn trọng, nghiêm túc. Một người cho dù tác ác đa đoan như thế nào nhưng vẫn cố gắng vùng vẫy cầu sinh ít nhất cũng phải được tôn trọng.

Sau khi Lý Bồ Y nói từ “được”, cả cổ điện bầu không khí trở nên khẩn trương, giống như gió bên ngoài không thổi vào bên trong được.

Tiêu Thiết Đường đột nhiên “mập” ra, cả người hắn như hút sạch không khí trong miếu đến mức phình ra. Sau đó hắn chậm rãi há miệng hướng về ngọn lửa thối ra một hơi.

“Hô” một tiếng, đồng lửa chớp mắt giống như được rưới thêm dầu trở nên rực sáng. Hỏa diễm trùng thiên, màu sắc lam lục bất định, thể lửa bay xéo lên hướng về Lý Bồ Y.

Bọn Hạng Tiểu Ảnh kinh hãi đến ngất người. Loại võ công này bọn họ từng nói là chưa thấy mà cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Lý Bồ Y mắt cũng không chớp, tay áo không hề cử động, bình tĩnh đứng ngay đó, hỏa thể đến gần y ba thước lập tức như gặp phải bức tường băng vô hình lập tức ảm đạm, nửa phân cũng không tiến lên được.

Tiêu Thiết Đường biến sắc.

Hắn lập tức trở lại thân hình gầy ốm giống như ông già sáu mươi tuổi.

Lúc hắn bắt đầu trở nên “ốm” hỏa diễm liền biến mất, chỉ còn lại một vài đốm tàn dư, còn hắn gầy ốm như một lão già da dẻ khô cằn lại há miệng thổi một hơi.

Chỉ nghe tiếng đồ vật va loảng xoảng, các thứ trong miếu như giá nến, thần tọa, bồ đoàn thậm chí mạng nhện, bụi đất cũng bị gió mạnh thổi bay cuốn tới Lý Bồ Y.

Hạng Tiểu Ảnh, Tần Thái, Như Tiểu Ý, Trại Nhược Phi võ công không phải hạng xoàng nhưng gặp phải luồng gió quái lạ này đừng nói đón đỡ mà cố gắng mở mắt cũng hết sức khó khăn rồi, còn như Phùng Kinh, Mã Lương đều bị gió cuốn bay ra ngoài.

Lý Bồ Y trừng mắt quát một tiếng: “Định!” Lòng bàn tay lật lên, một cây kéo bay ra giống đôi chim bay xuyên qua làn gió, cắt cổ kinh phong thành mười mấy mảnh nhỏ làm nó mất đi kinh lực, nhất thời mọi thứ bị gió cuốn đều rơi trở lại trên mặt đất.

Nhìn lại Tiêu Thiết Đường thì hắn thần sắc trắng bệch không nhận nổi phải ho sù sù.

Lý Bồ Y nói: “Khí công của ngươi rất giỏi.”

Tiêu Thiết Đường cười ha hả, cười vang một hồi thì dừng lại, rồi lại cười. Trại Nhược Phi, Như Tiểu Ý thấy hắn điên cuồng như thế đang muốn xuất thủ thì Lý Bồ Y đưa tay ngăn cản. Chỉ thấy sau khi Tiêu

Thiết Đường cười ba lần như thế đột nhiên rút ra một thanh chủy thủ đâm thẳng vào ngực mình ngập đến tận chuôi. Chỉ nghe hắn nói: “Bố Y Thần Tướng, ta có làm quỷ cũng không tha cho ngươi.” Nói xong thì đoạn khí.

Giờ đây nguyên hung đã chết, Như Tiểu Ý đỡ lấy thi thể của Thạch Đầu Nhi khóc lóc nức nở. Hạng Tiểu Ảnh khẽ lắc đầu than dài còn Trầm Nhược Phi đứng ngơ ngẩn ngay đó, vừa rồi y cùng Như Tiểu Ý sử kiếm pháp đồng môn cự địch thật như một trường xuân mộng. Lý Bố Y nhìn ba người trong lòng than thở nhưng không biết nói gì, bèn cầm cây trúc, đeo hành lý lên lưng, nhìn sắc trời tối đen của đêm dài chưa qua hết.

“Nơi này sát khí đã không còn, ta cũng nên đi thôi...”

Lại nghe âm thanh của Phùng Kinh phía sau vang tới: “Nguyên lai là phóng pháp thuật!” Mã Lương cãi: “Là khí công, ngươi không nghe tiên sinh đoán mệnh nói sao? Không phải pháp thuật.” Phùng Kinh không chịu thua cãi lại: “Lẽ nào cây kéo mà tiên sinh phóng ra cũng là khí công sao?” Mã Lương thuận miệng nói: “Đó là ám khí!” Phùng Kinh cười trào phúng: “Cái này thật kỳ khôi! Chưa từng nghe qua chuyện ám khí pháp được khí công.” Hai người cãi nhau mắng nhau liên tục không ngừng. Lý Bố Y cười cười đi ra khỏi miếu.

Hạng Tiểu Ảnh vái chào nói: “Lần nguy nan này đa tạ tiền bối ra tay giúp đỡ...” Lý Bố Y lắc đầu than.

“Không thể cứu con của hai vị trong lòng ta rất hổ thẹn... Ta không phải là tiền bối gì, chỉ là một tên thầy tướng thôi. Hạng huynh làm nhiều việc thiện ngày sau không cần phải lo tuyệt tự.” Hạng Tiểu Ảnh gật đầu đáp: “Dạ.”

Lý Bố Y thấy Trầm Nhược Phi thất hồn lạc phách đứng nhìn Như Tiểu Ý đang khóc thì biết bản thân y tuy có thể cứu nạn độ nguy nhưng không thể tiêu giải được mối tình cảm này, than nhỏ một tiếng rồi thấp giọng nói với Trầm Nhược Phi: “Tích hoa tu kiếm điểm, ái nguyệt bất sơ đầu. (Tạm dịch: Yêu hoa nên thận trọng, nhớ trăng chớ chảnh đầu). Ngươi nếu như thực sự yêu nàng thì nên làm cho gia đình nàng phụ thê hạnh phúc.”

Trầm Nhược Phi hoảng hốt nhìn lại thì Lý Bố Y đã cầm gậy trúc bước đi, Tần Thái chạy lại bên cạnh Lý Bố Y, nước mắt lưng tròng run rẩy nói: “Thiếu... Thiếu chủ nhân, lão phu tìm thiếu chủ đến khổ.”

Lý Bố Y gật đầu vỗ lên vai lão rồi hai người cùng bước đi. Lúc này trời đất còn tối đen, mây đen tầng tầng lớp lớp kéo đến, xem thời tiết thì chắc lát nữa thôi sẽ đổ mưa, chỉ còn đồng lửa tàn dư trong ngôi miếu cháy lép bép nhỏ dần, Lý Bố Y và Tần Thái đều biết con đường phía trước còn rất lạnh lẽo và tăm tối.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ly-bo-y-than-tuong-thu-noan>